

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
22 APRIL 1932 - No. 47

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

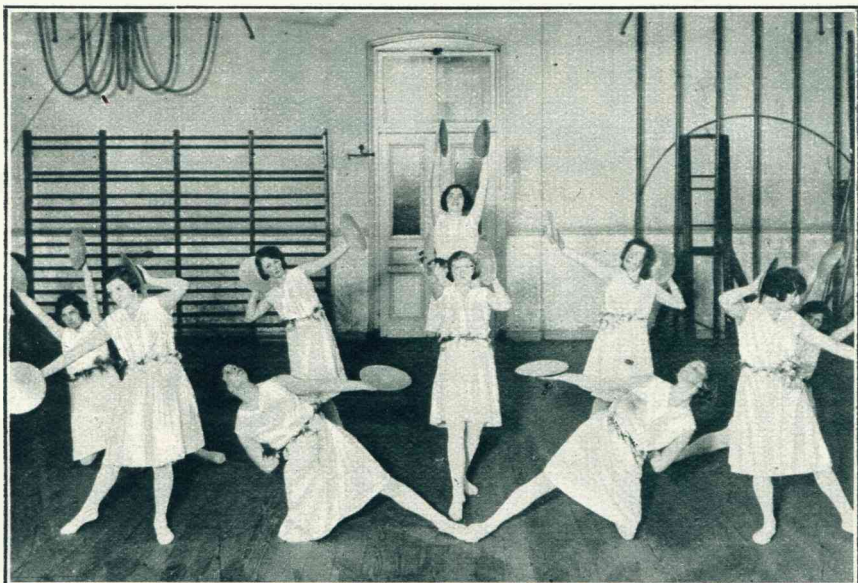
GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

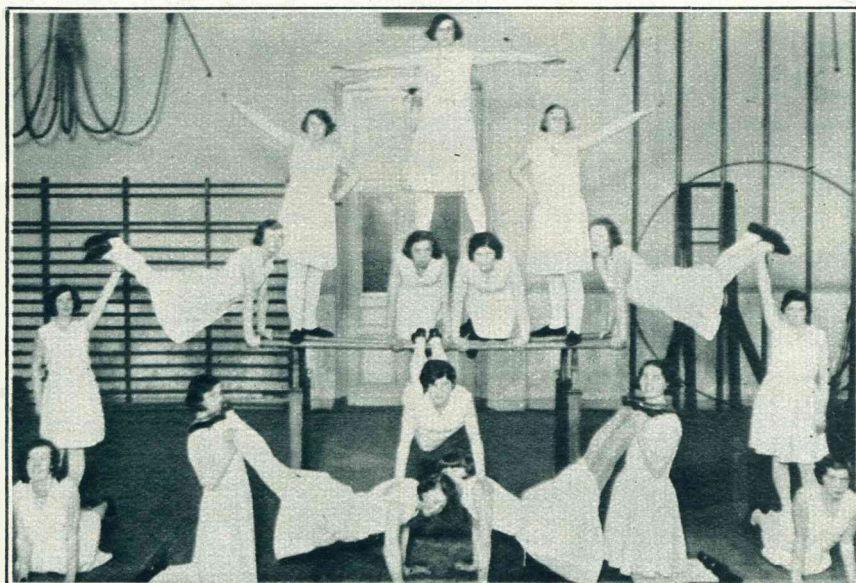
DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

APRIL DOET WAT HIJ WIL

Rhythmische oefeningen der dames van de gymnastiekvereniging C.K.W.O. te Vlissingen onder leiding van den heer J. Jansen, die onlangs bij de uitroering veel succes oogstten.

Een brugstand der dames van de gymnastiekvereniging C.K.W.O.

De Broederschool te Hulst vierde deze dagen onder groote belangstelling het 25-jarig jubileum.

Te Hansweert brandde het woon- en winkelpand van den heer W. de Koster geheel af. Niets bleef gespaard.

De twee jonge redders Gerrit Schot en Jasper Kouter die met eigen levensgevaar zes menschenlevens reddden bij den zwaren brand te Hansweert.

Zeeuwsch Nieuws

Bie ons op 't durp

Noe zà 'k je dan eindlienge is vertelle, waevoe ik nie verder over m'n reize mie de vereeniginge 'eschreve è. Toen de vrouwe 't eeste stiksje las, zee ze: Mae m'n 'eden nog an toe, Pier, dae zà je noe toch zeker nie over schrieve! Je lieken wè daes om zukke diengen in de krante te zetten. Afijn, mae 't zà nie mi 'ebeuren, zò lank à ik ter bin.

Vin jie dit dan nie goed? vroeg ik.
Ja, glok, zee 'eur, en toen zette ze d'r 'anden op d'r 'eupen, en dan kà je gloave dà 't mis is.

En je bin ter tegen, dà 'k d'r nog verder over schrieve?
Ja, glok....

Afijn, ik docht ik bie m'n eige, gin ruzie, Pier, 'ou je mae koest, dan buut 't wè of. En dà dee 't dan ok.

Mae dà gieng toch nog zò nie. Wan d'r kwamme mie den dag meer brieven van alderlei minschen, vooral wuven, waevoe ik d'r niks mi over schrieve.

Een was t'r bie, en die schreef: Pier, j'ei zeker te vee uut de schoole geklapt, ik è net zò'n vint à jie een wuuf eit, en je bin ter goed mee. Mae pas maer op, 'oor, wan je zà anders nog vee dol kriege.

Noe, ik wil ik zò zeyd gin schandael maeke, en toen de vrouwe an 't ende van de week tegen m'n zee: Pier, 'k mò op reis, 't is à wee zò weit, toen wist ik 'et wè mò begriep, dà de vrouwe bie onze guus altied uut baekeren gaet. Noe à Plone een kleinen oo komst, zà 'k mae zegge, de zeuvende, en dae most de vrouwe bie weze. En zò gieng ze d'r vandeu.

In 't ees à 'k glad m'n zin nie. Nee, wan je wen toch an alles, an de goeie, mae ok an de kwaaije diengen, ee? En zò kwaed is 'eur noe toch eigenlijk nie, dà's te zeggen, dat merk ik alleenig altied, aaze voe een stuitje vort is. Mae toen ze me schreef:

Pier, 't zit glad nie goed zee den dokter ik bluve ik nog wè een paer weken, zurg goed voe de verksjes... toen doch ik ineens: Noe zou ik toch wè over die reize kunne deurgae, wan z'eit 't noe toch vee te druk om de krante te lezen.

Noe, ik was dan 'ebleve mie 't vertellen, dà 'k de vrouwe in Esschen wee terug 'evonden à en dazze daenig kwaed was. Mae ze zee niks, ging woord, en m'n reje verder nae Antwerpen. Dae gieng m'n in een groate busse mie al die menschen rond de stad. Bel-el, wà voe een stad is dà toch. Ik zou ik d'r nie wille weune, voe gin geld toe. Allegaere van die 'oage 'uzen, en druk an de wigt, afijn 't is vreed dat 't bar is. M'è toen van alles bekeke, en 't was wè mooi, 'oor, 'k zà d'r niks van zegge, nae zulder è dae diengen, die wulder wè mooier è.

Zò è m'n daer een drukkerie 'ezie, van een zekeren Pletyn, noe, dà was bienae zò ouwerwes as die bie ons op 't durp. Afijn ons ware à wee blie, dà m'n in een café zatte. De vrouwe wou koffie è, en toen kwam d'r een glaesje mie een zultvere dienck d'r op, dae begreep ik noe niks van. De vrouwe wou d'r zò van drienke, mae dà gieng nie, en toen zee d'r een stik meneer: dà mòje d'r afdoe, en toen was 't een gewoon glaesje.

Mae de vrouwe wier wee's kwaed.
Bie jie noe glad nie goed wies, riep ze tegen de vint die dat 'ebrocht à, dienck jie noe, dà 'k naer 'ier 'ekomme bin om koffie uut een glaesje te drienken? Schiet mae op mie dien bocht, gineens koffie ok, 't lieken wè soep.

En ze stieng à wee op d'r beenen mie d'r pereplu en d'r karrebieze, en wou d'r vandeur. Afijn, toen is die vint mie dà blauwe vlaggetje gekomme, en toen kwam 't nog in orde en kreeg ze de koffie in een komme, en die vint gaf mien een oagje, mae ik dus ik dat nie terug te doen, en dae zatte me noe in dà café en 'k à 't glad nie mae m'n zin.

PIER VAN 'T HOF.

Te Koewacht werd onder groote belangstelling op Dinsdag 13 April een nieuwe R.K. bijzondere school officieel in gebruik genomen. Een foto van de officiele genoodigden voor het nieuwe schoolgebouw.

Ter verbetering en verfraaiing der boulevards te Vlissingen wordt thans het pad, dat Boulevard Eoertsen met Boulevard Banckert verbindt, een flink stuk verbreed. Een foto van het pad, zooals het er thans uitziet.

De aanvoer van grond ter verbreding van het Boulevardpad te Vlissingen, welk werk door Vlissingsche werklouzen wordt uitgeoerd.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Waarde, dat de figuurzaagclub „O. K. K.” (Onze Knieën Knikken), aangemoedigd door het behaalde succes, besloten heeft, ook dezen zomer door te gaan met zagen. Men mag wel speciale maatregelen nemen om te voorkomen dat de leden, behalve knikkende knieën, ook kromme ruggen krijgen.

De raad van Baarland heeft, bepaald in crisistemming verkerende, besloten, de straatlantaarns voor f 67,50 per stuk te verkoopen.

Wat men al niet bedenkt om „verlichting” in den druk te bekomen!

Uit de Bevelanden vingen wij een bericht op, dat een ontvanger op eigen initiatief zich bekwaamd heeft tot uitgeven. De justitie moet veel zin hebben, hem tot „cellist” op te leiden.

Het Goesche museum ontving van een der notabelen een schoudermanteltje, een wollen doek en een boerenborstrok cadeau. Men kan hieruit zien, dat het zachtere voorjaarsseizoen is aangebroken en... dat de voden niets meer waard zijn.

De slagerspatroonsvereniging „Zuid-Beveland”, heeft op waardige wijze haar zilveren jubileum gevierd. Gememoreerd werd, dat de vereniging ontstaan was door een ongeval met een varken.

Vóór 25 jaar had een verongelukt varken nog heel wat meer waarde en betekenis dan een welgemaakt varken in onze dagen!

Onze correspondent in Zeeuwsch-Vlaanderen seinde ons, dat de Kamer van Koophandel en Fabrieken en de Middenstandsverenigingen een stevige actie zijn begonnen tegen het euvel der prikborden.

Van den weeromstuit zijn de wandborden en soepborden plotseling in prijs gestegen.

Een jongeman te Wolfaartsdijk, de rattenvangst beoefenende, kwam te vallen en brak zijn linkerbeen.

De rat loopt nog als Nuri.

Wij vernamen uit Domburg, dat de Winterclub haar tienjarig bestaan heeft gevierd. De club heeft zeer vruchtbaar gewerkt, zei de voorzitter. Volkomen waar.

Zomer is het bijkans niet meer!

Te Sas van Gent heeft de Rijkswaterstaat hooglopende kwestie gekregen met een familie over een weg naar Stevensbosch. Tot driemaal toe heeft de familie de afsluiting verbroken. Waterstaat is afgedropen. Volgens het algemeen gevoelen kan Waterstaat zich beter bezig houden met plaatsen waar water staat, dan waar een droge weg ligt.

De bouwpolitie te Middelburg heeft het Schuttershof wegens bouwvalligheid gesloten. De eigenaars der gebouwen zullen echter niet bij de pakken blijven nederzitten, schrijft men ons. In een Schuttershof behoort men dan ook verscheidene pijlen op zijn boog te hebben.

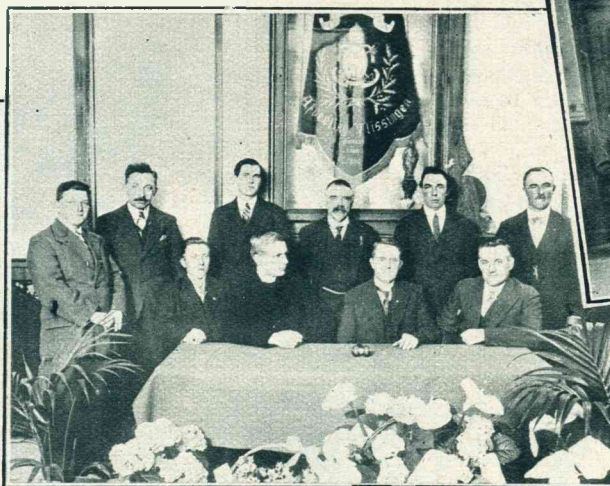
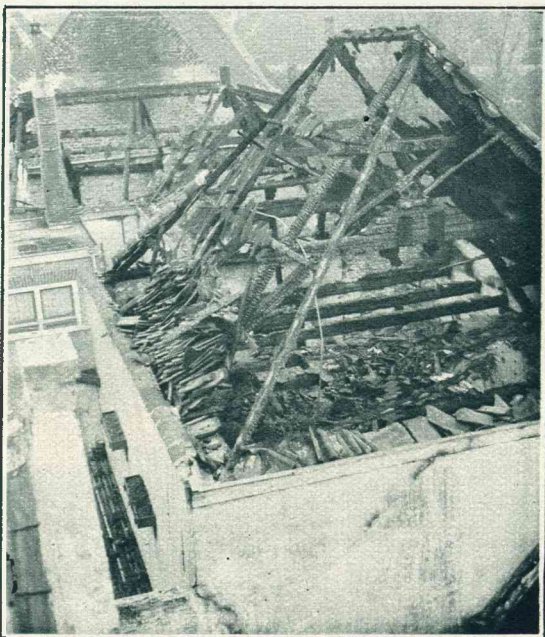
Tot de volgende week, dames en heeren!

De Slagerspatroonsvereniging Zuid-Beveland vierde haar 25-jarig bestaan met een rondreis door Zuid-Beveland en Walcheren. Wij kieken het gezelschap te Domburg.

De burgemeester van Westkapelle, mr. Wol-dringh v. d. Hoop, die benoemd is als zoodanig te Katwijk, heeft Dinsdag 15 April afscheid genomen van den Raad te Westkapelle, bij welke gelegenheid deze foto werd gemaakt.

De bekende Zierikzeesche voetbalvereniging „Zierikzee” vierde haar koperen jubileum. Tijdens de receptie van het bestuur, waarbij burgemeester Bannink (in het midden van de foto) ook zijn gelukwensen kwam aanbieden, maakten wij dit kiekje.

De R. K. Volksbond te Vlissingen opende dezer dagen zijn nieuwe verenigingslokaal aan de Beursstraat. Het bestuur poseerde na de officiële ingebruikname.

Te Middelburg ontstond brand in 'n pakhuis, dat midden tusschen de huizen staat. De brand, die zich aanmerkelijk zeer ernstig deed aanzien, werd door de goed geoutilleerde Middelburgsche brandweer vrij spoedig bedwongen. Foto van het totaal uitgebrande pakhuis.

Het seizoen voor de in onze provincie veel beoefende duivensport breekt weer aan. De proefvluchten zijn alweer begonnen. We kieken het uitlaten van enkele postduiven te Kruisdijk nabij Groede, van een zending uit Vlissingen.

Het Middelburgsche Dilettantentoneel gaf een goedgeslaagde uitvoering van het bekende blijspel „'n Partijtje Poker”. Bijgaande foto geeft een tafereel weer uit het tweede bedrijf.

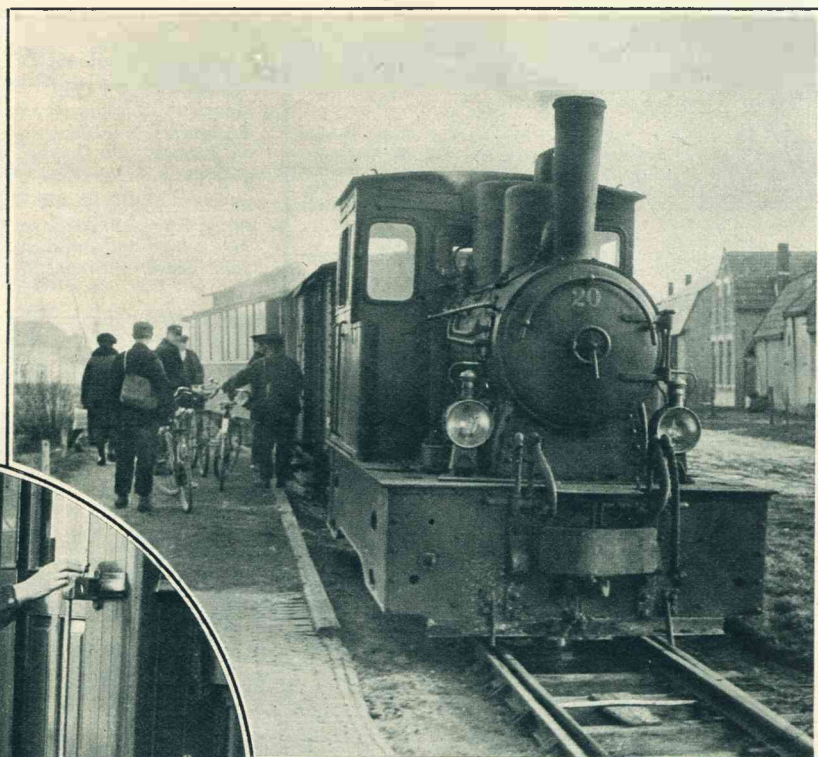

IN EN OM DE TRAM

Het is mogelijk, alle zaken van vele kanten te bezien, en deze mogelijkheid kan ons voor eenzijdigheid bewaren. Natuurlijk zijn er altijd mensen, die zich bij één kant willen houden. Ze zeggen: Zò is het, en niet anders. En daar moet je het dan maar mee doen.

Maar wij willen trachten, een beetje anders te zijn. Geen licht zonder schaduw, en geen schaduw zonder licht. Alles heeft zijn voor en tegen, en men heeft beide onder oogen te zien.

Het signaal van vertrek klinkt troosteloos. (Terneuzen)

Ze stoppen altijd en overal. (Pyramide)

Toch zijn ze wel leuk, deze trammetjes, levend symbool van onzen Zeeuwschen volksgeest, die alles maar kalmpjes aan wil doen. (Philippine)

Ook wat de Zeeuwsche trammetjes betreft, die ons in zoovele opzichten een doorn in het oog zijn. Zeker, wanneer je haast hebt, wanneer je in een beperkten tijd „even” van Schoondijke naar Hulst moet, dan kun je wel eens foeteren op de koffiemolentjes-achtige vervoermiddelen, die je tergend langzaam en hortend en stotend door het landschap trekken.

Maar aan den anderen kant, wanneer je niets te doen hebt, en je wilt

Ook wel moet er soms iemand uitstappen.

op je gemak genieten van het natuurschoon in Zeelands dreven, waarin zul je je dan met een prettiger gevoel opbergen dan in deze versmadelde trammetjes?

Dat ze rijden, merk je eerst, als ze al weer stoppen, en je met een schok uit je mijmeringen wordt gewekt. En stoppen doen ze veel, in een overdadige hoeveelheid zelfs. Ze stoppen altijd en overal. Soms zie je je niet waarvoor en moet je maar veronderstellen, dat het is, omdat er anders een kip onder de wielen zou zijn geraakt of ook wel moet er plotseling iemand uitstappen, hoewel argusogen niet de geringste aanduiding van iets wat op een station zou kunnen lijken, kunnen ontdekken. En al rijdende wieg je heen en weer als op zachte en kalm voortrollende golven, om in slaap te vallen onder dit onvolprezen rythme en twee stations na je bestemming met een looden gevoel in je beenen te ontwaken.

O, is het nu weer niet goed? Ja, het is met de tram zoo, dat je er geen kwaad, maar ook geen goed van mag zeggen. Dat zijn van die dingen, die je moet nemen, zooals ze nu eenmaal zijn, en die zich niet laten bespreken. Eigenlijk is dat een zeer verstandige opvatting, die we graag zouden onderschrijven, ware het niet, dat we toch ook nog een open oog hebben voor verbetering. En het moge dan al zoo zijn, dat de trammetjes gezellig zijn en goedkoop, en vele andere goede eigenschappen meer bezitten, dit neemt niet weg, dat ze te zeer een slak-kengangetje loopen voor onzen snellen tijd.

Neen, en dit geldt vooral voor Zeeuwsch-Vlaanderen, er is daar behoefte aan eenige

Moet je nog mee, de conducteur wacht wel even met fluiten (Hulst).

Neen, maar niet al te veel kwaad! Ze zijn toch ook wel leuk, deze trammetjes, levend symbool van onzen Zeeuwschen volksgeest, die alles maar kalmpjes aan wil doen en zich niet druk maakt over den dag van morgen, die toch wel komen zal met al zijn lief en leed. Daarom ook, dat we er genoeg mee nemen, en ons zelfs tot zekere hoogte moeten aanpassen bij de sfeer van het trammetje.

Het is, alsof je zoo een huiskamer binnenstapt, een vertrek, waar je bekend bent, en waar pijp en pantoffels al gemoedelijk wachten.

En je wordt begroet met een hartelijkheid, alsof je verwacht werd en er urenlang in spanning naar je komst werd uitgezien.

En dan begint het praatje, het echt-Zeeuwsche tram- en treinpraatje, dat je met het trammetje moet verzoenen, en de trage minuten op schokkende veeren in prettigge kout doet omvliegen....

Toch nog bijna te laat.

En je wordt begroet, alsof je verwacht werd.

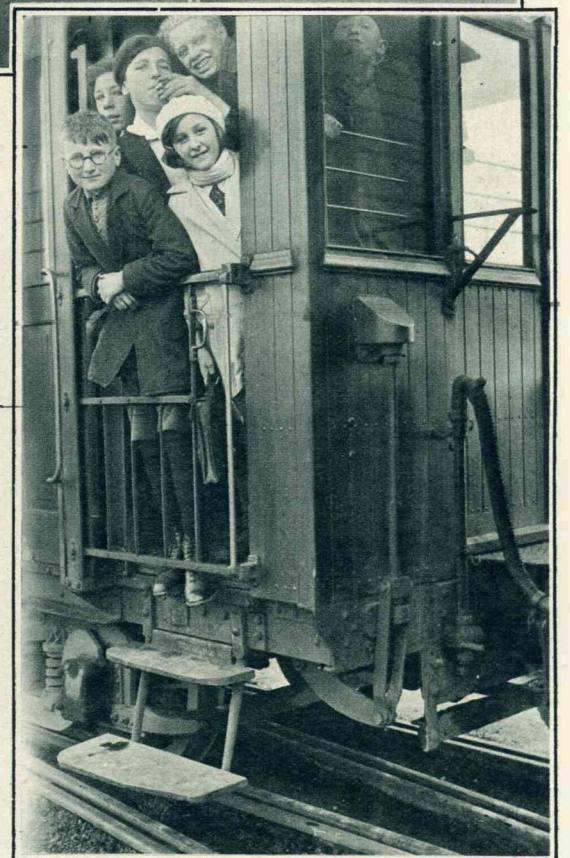
En er is altijd ruim tijd voor een praatje aan de stations van de tram.

snelverbindingen voor degenen, die zuinig moeten omspringen met hun kostbaren tijd.

En ook in een sneller rijdend voermiddel kun je gezellig praten, al heb je daar misschien den tijd niet, om eerst even genoeglijk je pantoffels aan te trekken, en al bestaat de kans, dat je pijpje nog niet eens goed en wel gestopt is, als je de plaats van bestemming al hebt bereikt.

Maar, hoe dit zij, het moderne zal ook wel hier neerstrijken, en als het eenmaal zoo ver is, dat de autobussen bij dozijnen langs de wegen jagen, dan zullen we gelegenheid vinden om wéér ontevreden te zijn, en met verlangen terug te denken aan den goeden ouden tijd, toen alles nog zoo snel niet ging en men zijn leven zeker was....

En daar gaat ie weer verder, terwijl de bel tingelt en een groet je tegenlacht.

De stratosfeerballon van professor Piccard, welke in Tirol, nabij Obergurgl was gedaald, is met veel moeite door de bergbemoners uit het ravijn opgehaald en zal naar Brussel worden overgebracht.

UIT ALLE LANDEN

Tengevolge van een regeeringsbesluit werden de nationaal-socialisten in Duitsland gedwongen hun troepen te ontbinden. Inallerijl brachten zij te Berlijn hun opgeslagen voorraden erwt en aardappelen in veiligheid.

De Indiaansche zangeres Lushanya ontmoette te Berlijn de bekende filmactrice Brigitte Helm.

Studenten van de Columbia-universiteit te New-York kregen een geschil met de politie, daar deze de uitgifte van een studentenblad verbood. Uit wraak „muilkorfden” de studenten daarop de beeltenis van de Wetenschap, naar de hoogeschool.

De Uitslag van onze Paaschprijsvraag

Het buige weer van den Paaschtijd heeft blijkbaar onzen lezers den tijd in overvloed gelaten om eens rustig hun krachten te beproeven op de combinatie-puzzle uit ons Paaschnummer:

WIE SPREEKT MET WIE?

In grooten getale hebben de inzendingen ons bereikt en soms waren de oplossingen wel heel fantastisch en de gissingen wel erg gewaagd! Maar verreweg de meesten hadden toch de juiste combinatie gevonden, zoodat wij, om de vijftig prijzen en bovendien den hoofdprijs naar billijkheid te kunnen uitreiken, weer het lot moesten laten beslissen.

Wij laten hieronder eerst de juiste oplossing volgen:

3	spreekt	met	1
7	"	"	10
5	"	"	9
4	"	"	8
6	"	"	2

Voorop staat in dit lijstje telkens degene, die het eerst sprak, terwijl het tweede cijfer dengene aanduidt, die het antwoord gaf. Wij hebben echter ook die oplossingen als geldig beschouwd, die overal de twee corresponderende nummers gecombineerd hadden, ook al hadden de inzenders soms de volgorde omgekeerd opgegeven.

Het lot heeft nu den hoofdprijs, de open eiken boekenkast, toegewezen aan: Mej. J. v. d. VELDE, v. d. Manderenstraat 30, Vlissingen.

De overige prijzen werden bij de loting toebedeeld aan:

G. J. Breas, Molenaar, St. Ameland; J. Cambier, Brouwerijstraat 12, Aardenburg; C. K. Hamelink, Verlengde v. Steenberglaan 5, Terneuzen; Mej. J. Verkerke, Scherpenisse; P. de Jonge, Vrederust 11, Bergen op Zoom; R. C. v. Sluis, v. Steenbergelaan 21, Neuzen; A. v. d. Plassche, St. Kruis; W. Dronkers, Westdijkstraat 63b, Arnhem; H. M. Klomp, Regenboog-

straat 392, Zierikzee; A. Verhage, 26, Aagtekerke; v. Splunder, Noordstraat 40, Vlissingen; A. Cornelissen, Veersche Singel S. 134, Middelburg; B. Salome, Postkantoor, Breskens, J. J. Schoon, Brugstraat 27, Tholen; C. v. Dischoorn, v. Steenbergelaan 37, Ter Neuzen; M. J. Riemens, Van Bovenstraat 43, Ter Neuzen; B. Reijerse, Bloemist, Willem Zelteweg, Goes; C. Zuidijk, Lange Kerkstraat 20, Goes; D. J. P. Kolijn, Noordstraat 79, Vlissingen; J. A. Lucieer, Segeerssingel 58a, Middelburg; Z. Heijboer, Axelschestraat A 132a, Zaamslag; A. Maat, Groede; A. Breure, St. Maartensdijk; A. Mulder, v. Slingelandtlaan 27, Dordrecht; Wed. E. Polderman, Spanjaardstraat F 73, Middelburg; A. Kole, Vrouwestraat 37, Vlissingen; Mej. M. Tholenaar, Rijksweg C 8, 's Heer Hendrikskinderen; A. C. de Vos, Tramstraat 18, Sas van Gent; G. Vogel, Lombardstraat 3, Vlissingen; P. A. Basting, Dorpsstraat 12, Breskens; D. de Kok, Paul Krugerstraat 92, Vlissingen; Mej. Dossche, O. 19, Groede; Mej. M. v. Oost, Ring 11, Ouwkerk; L. Plasse, Irislaan 18, Vlissingen; M. Nederhand, Oostsingel 82, Goes; C. Griep, Arts, Heinkenszand; P. Wisse, Noordeweg B 172, Middelburg; L. v. As, St. Maartensdijk; J. P. Willems, Scheldestraat 50, Vlissingen; Mej. C. P. Mieras, B. 102, Wemeldingen; P. J. Dominicus, Wemeldinge; Ph. Koene, Noordstraat 100, Ter Neuzen; L. v. d. Hof, Vrouwestraat 24, Vlissingen; F. A. Kraat, Vlasmarkt R. 148, Middelburg; L. Verhage, St. Domusstraat D 243, Zierikzee; J. Kodde, Zaadhandelaar, Gapinge; Mej. E. v. Rijssel, Stooftstraat 6, Tholen; Chr. Kats, Lange Zelke 36, Vlissingen; Mej. de Landmeter, Nieuwstraat 62, Vlissingen; B. Bouman, Lepelstraat 7, Vlissingen.

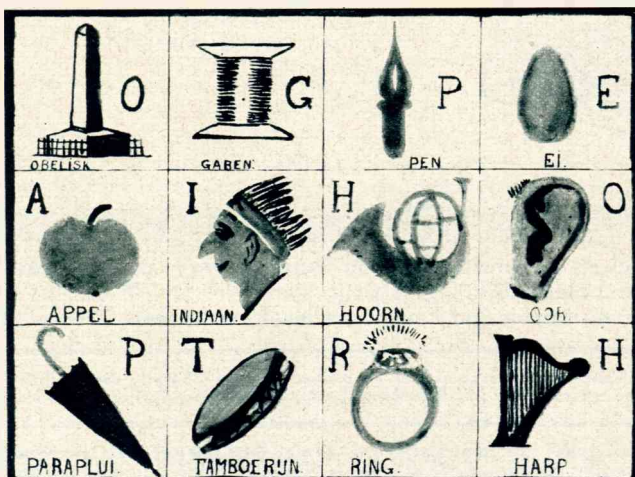
Bij de verzending der prijzen zal zooveel mogelijk rekening worden gehouden met de door inzenders geuite wenschen aangaande artikelen, die zij gaarne als prijs ontvingen. De verzending vindt in den loop van deze en de volgende week plaats.

Wie thans niet tot de gelukkigen behoort, geve acht op de nieuwe puzzle, die wij binnen enkele weken publiceeren zullen, en wage opnieuw zijn kans.

Betreffende prijsvraag-uitslagen kan geen correspondentie worden gevoerd.

MEER DAN
EEN KWART MILLIOEN
BETAALDEN WIJ REEDS
UIT INGEVOLGE ONZE
GRATIS
ONGEVALLEN
VERZEKERING

EEN CIJFER DAT
BOEKDEELEN SPREEKT

De oplossing van de prijsvraag voorkomende in het premieboek „Het meisje buiten de muren”.

Op verzoek van de Administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hierbij mede dat het gevraagde woord van de paardensprong-puzzle is P.H.O.T.O.G.R.A.P.H.I.E. welk woord dus uit de beginletters der afgebeelde voorwerpen is samengesteld. De uitgeloopte prijzen zijn bij loting als volgt ten deel gevallen: de hoofdprijs, een open eikenhouten boekenkast, aan den heer A. J. Halkers, Noorderstraat 41, Deventer. De overige prijzen, ieder van f2.50 aan de Dames en Heeren: A. de Jong, Zandpad A20, Nieuwersluis; C. van Tent Becking, Goudakkerstraat 7, Dieren; W. van Grinsven, Muntelstraat 21, 's Bosch; B. v. d. Knaap, Rijkstraat 15, Vlaardingen; E. van Meverden, Laan van Insulinde 26, Heemstede; G. Oldenkamp, Kinkhorststraat 37, Meppel; H. Rookhuizen, Boerhaavelaan 15, Bussum; N. Bitsch, O.L. Vrouweplein 27, Maastricht; van Hoboken, Kepplerstraat 203, Den Haag; C. J. de Rooy, Vlasstraat 29, Groningen; P. J. Massee, Haarlemmerstraat 165^{III}, Amsterdam en J. A. P. van Wijck, van Dishoekstraat 67b, Vlissingen.

BELINDA KIEST HAAR MAN

DOOR
RICHARD STARR

Ziedaar, getrouwe lezeressen en lezers van onze premieboeken, den titel van de nieuwste uitgave der H.B. Een niet alledaagsche titel voor een zeker niet alledaagsch boek. Hoe Belinda haar man kiest en wie de uitverkorene is, willen wij hier niet overklappen, alleen laten wij hieronder een episode uit dit prachtige boek volgen, waarbij de lezer kennis maakt met de hoofdpersoon en tevens met een feit, dat van verstrekkende betekenis voor deze bekoorlijke persoon geweest is.

Belinda Grey was een dapper, flink meisje, hetgeen overigens ook wel merkbaar was aan den vastberaden blik in haar oogen. Doch nu was zij zóó opgewonden, dat zij er zelfs niet eens toe kon besluiten den brief te openen, welken haar hospita haar zooveel overhandigd had.

Zij liep haar kleine kamer op en neer, door allerlei wendingen van haar slanke gestalte voorkomend, dat zij het overigens spaarzame meubilair omverliep. Den brief hield zij nog steeds tegen haar borst geklemd, terwijl nu en dan een zucht van geluk haar ontsnapte.

Zij wilde kalm zijn — vooral kalm. Reeds nu liepen haar de tranen over de wangen, hoewel zij nog geen woord van den inhoud had gelezen, den brief zelfs nog niet had geopend.

Niet dat Belinda tot dat soort meisjes behoorde, die bij elke gelegenheid onmiddellijk met tranen klaar staan. Verre van dat. Integendeel, zij hield heel zelden. Doch nu, tijdens het op en neer wandelen in het kleine vertrek, was het haar te machtig geworden.

„Maar mijn beste kind,” zei zij eindelijk tot zichzelf, „je stelt je gewoon belachelijk aan. Waarom gedraag je je op deze manier, terwijl je den brief nog niet eens hebt opengemaakt? Wat er in staat, weet je nog niet eens.”

Doch natuurlijk wist zij het wel. Wat kon er anders in staan dan een heerlijke gelukwensch met haar verjaardag — en — misschien, misschien de mededeeling van Harold, dat hij van plan was zoo spoedig mogelijk met haar te trouwen.

Dat die arme Harold haar zooiets eigenlijk schrijven moest! Had zij hem niet reeds maanden en maanden getoond, dat haar liefde voor hem onbegrensd was? Het was Harold zeker gebleken, dat hij morgen onmogelijk in Londen terug kon zijn, waardoor hij verplicht was geweest haar te schrijven. Doch het was heerlijk een brief van hem te ontvangen — een onovertrefbare zaligheid.

Op den schoorsteenmantel stond een portret van Harold, op zulk een wijze geplaatst, dat zij het kon zien, zoodra zij 's morgens haar oogen opende.

Voor deze fotografie bleef zij staan om zichzelf aan te sporen een beter meisje te worden. Dit was één van die gedachten, waar zij zich het meest van wilde doordringen. Als kind was haar geleerd in te zien, dat zij een beter meisje moest worden, en nu scheen haar de noodzaak hiertoe nog dringender. Men had kunnen denken, dat alles bij haar in orde was, doch zij was er voor zichzelf van overtuigd, dat er nog heel veel te verbeteren viel. Zoo had zij steeds de overtuiging bij zich, dat zij voor Harold niet goed genoeg was.

Er waren zoo veel punten, waarin zij zich moest verbeteren. Zoo bijvoorbeeld die verkeerde gewoonte om haar wenkbrauwen donker te maken.

De natuur had ze bijna onzichtbaar gemaakt. En het stond werkelijk opvallend beter, wanneer zij ze door middel van een wenkbrauw-penseeltje wat meer in het oog deed springen.

Zij had 't tot dusverre Harold nimmer durven zeggen. Zij had het geheim voor zich alleen bewaard. Doch zij zou het hem in ieder geval vertellen, vóór zij gingen trouwen, zoodat hij zich nog zou kunnen beraden, indien hij dit wenschte. Zij verlangde, dat eens de dag mocht komen, waarop zij Harold waardig zou zijn, hoewel zij diep verborgen in haar hart er van overtuigd was, dat dit nooit het geval zou kunnen zijn. Doch desondanks wilde zij het probeeren.

En toen zat zij ineens met den brief open voor haar. Zij weende. De tranen stroomden haar langs de wangen. Zij kon er niets aan doen dat zij huilde, hoewel zij wist, dat het in hooge mate belachelijk was tranen

te storten, om iets dat haar tot het gelukkigste meisje ter wereld zou maken.

De brief! Harold's brief! De brief, waarvan zij bijna zeker was, dat hij zijn definitief huwelijksaanzoek zou inhouden, de brief, dien zij immer zou bewaren in een klein, met satijn gevoerd doosje. Die brief. En morgen zou zij twintig worden. Het duurde eenigen tijd, voordat zij de eerste woorden kon lezen, daar er nog voortdurend tranen in haar oogen opwelden.

En toen, geheel onverwachts, huilde zij niet meer. Haar hand had opgehouden te trillen. Zij stond onder het licht en trachtte den brief te lezen. Er was iets vreemds met dit epistel, dat waarschijnlijk een definitief huwelijksaanzoek zou bevatten.

Het begon aldus:

„Mijn beste Belinda!”

Dat moest een vergissing zijn. Harold begon zijn brieven nooit op deze wijze, althans reeds gedurende vele maanden was zijn aanhef veel inniger. Den laatsten tijd schreef hij meestal: „Mijn liefste Bella,” en zelfs ving hij zijn brieven op nóg vertrouwelijker wijze aan. Hij was altijd zoo heerlijk overdreven in zijn geschreven uitlatingen en zij hield van die overdrijving méér dan van iets anders in de wereld.

Verwonderd wendde zij den brief om en keek naar de onderteekening.

Deze luidde zoo: „Je toegenegen Harold.”

Er brak iets in haar en het was, of haar hart veranderde in een blok steen.

Zij las den brief langzaam en nauwkeurig: ze trachtte ieder woord te wegen en de bedoeling er van ontwijfelbaar vast te stellen. Nu en dan keek zij snel nog eens naar de onderteekening om te zien, of deze werkelijk van Harold was. Zij kon het niet gelooven. De inhoud was niet zoo heel lang:

„Mijn beste Belinda,
Ik vrees, dat deze brief een schok bij je zal veroorzaken. Het spijt mij heel erg, dat ik je pijn moet doen, doch het lijkt mij beter te spreken dan te wachten, totdat het mij zooveel moeilijker moet vallen.

Ik weet, dat wij het samen heel goed hebben kunnen vinden gedurende de laatste achttien maanden en ik heb er misschien toe bijgedragen om je te doen gelooven, dat wij op een zekeren dag voor altijd bij elkaar zouden blijven. Tot voor eenige weken was dat ook inderdaad mijn gedachte. Doch sinds kort ben ik eens grondig gaan nadenken en ik kon toen de gedachte maar niet van mij afzetten, dat ik je eigenlijk niet waardig was.

Geloof mij, het veroorzaakt mij veel leed, dat ik je dit nu zonder meer moet vertellen, doch het zou onoprecht van mij zijn, indien ik het niet deed. Indien wij ooit tot het moment zouden komen, dat wij meer voor elkaar betekenden dan nu, dan ben ik er zeker van, dat dit aan geen van ons beiden geluk zou brengen.

Indien ik toestond, dat onze verhouding nog verder zou voortduren, dan betekende dit een oneerlijke houding mijnerzijds ten opzichte van jou, juist omdat ik er zeker van ben, dat je veel te goed voor mij bent. Het zou minderwaardig van mij zijn, indien ik jou door een eventueel huwelijk tot mij omlaag trok. Ik hoop, dat je gedachten over mij niet al te bitter zullen zijn. Ik doe het ter wille van jou, omdat ik er werkelijk van overtuigd ben, de liefde, die je mij hebt geschonken, niet waardig te zijn. Er zijn feiten in mijn leven, die ik je niet kan vertellen. Mijn ernstige hoop is, dat nog eens een andere en betere man tot je zal komen om je gelukkiger te maken dan ik ooit zou hebben kunnen doen.

Ik hoop, dat je voor altijd gelukkig zult worden en door den tijd zult leeren, minder hard te denken aan

je toegenegen
HAROLD.”

„En morgen word ik twintig jaar! Morgen word ik twintig! Morgen zal ik. . .” Zij verwonderde zich even, waarom deze woorden haar toch voortdurend door het hoofd speelden. Toen drong het met een schok tot haar door, dat juist deze woorden haar den geheelen dag in een toestand van geluk hadden gebracht.

De brief fladderde op den vloer.

Zij wankelde blindelings door de kamer, voor zich uit tastend als heerschte er volkomen duisternis.

„O, moeder! O, moeder! — het doet mij zoo'n pijn!”

Haar moeder was reeds tien jaar dood, doch op dit tragische moment voelde zij zich weer geheel verplaatst in haar kinderjaren. Het was één die uitroepen, die zij slaakte tot haar moeder, wanneer zij zich pijn had gedaan.

„O, moeder! O, moeder. . . !”

Zij viel tegen de deur, de handen omhoog gestrekt tegen het paneel, haar liefelijk gelaat tegen het harde hout.

Verpletterd en geslagen was zij — al haar dapperheid was verdwenen. Geen kracht was er meer in haar achtergebleven. Zij kreunde.

Zij was als een arm, klein, medelijdend wekkend meisje, dat om haar moeder roept. . . . En morgen zou zij twintig worden!

Zij zakte langzaam omlaag langs de deur, totdat zij op haar knieën lag. Haar hand hield den deurknop omklemd, haar gelaat was verborgen in den omhooggestreken arm.

„O moeder! O, moeder! — het doet mij zoo'n pijn!”

17½
cent

Zooals bekend worden onze premieboeken uitsluitend voor onze 17½ ct. ingenaaid, en abonné's ter beschikking gesteld tegen den belachelijk lagen prijs van 17½ 70 ct., in luxe prachtband. Franco toezending p. post volgt na ontvangst van postwissel groot resp. 22½ of 80 ct.

N. B. Onze bezorgers zijn verplicht den abonné's deze premieboeken ten verkoop aan te bieden. Abonné's bij wie dit eventueel niet geschiedt verzoeken wij vriendelijk ons kantoor dienaangaande te verwittigen; desbetreffende portokosten worden gaarne door ons vergoed.

Ook in dit boek komt een PRIJSVRAAG voor waaraan naast den hoofdprijs een aantal GELDPRIJZEN verbonden is.

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Toen hij er geen antwoord op vond dat zijn hart bevredigen kon, dacht hij aan het slot van de voorspelling.
„De vrouw in den rozentuin zal u den sleutel ter hand stellen van de poort, waarachter ge rust zult vinden en waar alle leed en smart van u afgenomen zullen worden...”

De vrouw in de rozengaard... wie was zij?

Mathama Akbar had hem verzekerd dat hij haar niet kende en Tine kon het dus niet zijn. Zou hij dan ooit rust kunnen vinden buiten Tine's bezit, zou hij ooit het geluk kunnen aannemen uit de handen van een andere vrouw?...

Met een moedeloozen glimlach gaf hij het eindelijk op en verdween in zijn tent. Kortens later dook hij op in Khartoem, waar hij een brief van zijn moeder vond, waarin zij hem schreef, dat zij met Lou naar Zwitserland was vertrokken. Verder sprak zij vol medegevoel over Paul's teleurstellingen en droefheid en verzocht hem op zijn laatste in den herfst weer bij haar terug te keeren.

Tijdens zijn rustpoos in Khartoem brak de maand Juli aan en toen hij genoeg kreeg van de geïmporteerde Europeesche beschaving en gemakken, verliet hij de stad weer en volgde den loop van den Blauwen Nijl tot aan zijn oorsprong in Alpenland. In Assab, aan de Straat van Bab-el-Mandeb, dankte hij zijn escorte af en nam in afwachting van de komst van de boot, die hem naar Europa zou terugbrengen, zijn intrek in een Europeesch hotel. Een week later vertrok hij, verheugd omdat hij het moordende klimaat van de Roode Zee voor een gematigder luchtstreek verwisselen kon en tegelijk bevreesd voor wat hem in Europa te wachten stond.

Hij begaf zich regelrecht naar het Zuiden van Spanje. Zijn hart trok hem naar de plaatsen waar in vroeger eeuwen de fiere en kunstzinnige Mooren-ridders de onvergankelijke sporen van hun roemruchte heerschappij hadden achtergelaten. Hij bezocht Toledo, Cordova, Granada en Sevilla en hier was het eindelijk dat hij zijn onrust te boven kwam en bij den aanblik van de herinneringen aan het grijze verleden zijn smart van zich af kon zetten.

Langs een weg, aan weerszijden beplant met aloë's en cacteeën, trok hij de lachende Sierra in naar de dehesa, de plaats waar eens het wonderpaleis Medina Azzahra stond, dat de Moorenkoning Abd-er-Rahman III voor zijn lievelingsvrouw liet bouwen. Hier geurden de oranjebloesem, aloë en rozen en de fantasie, die hier zoo gemakkelijk voedsel vindt, bevolkte de ambergeurige gewelven en plaatsen opnieuw met trotsche emirs en fiere Mooren-ridders.

Het zangerig Andalusisch van Sevilla, de stad die als een lachende, behaagzieke schoone tusschen de palmen schijnt te rusten, het verblijf in de heerlijke omgeving en de overweldigende aanblik van de duizenden fabrieksmeisjes, die van de sigarettenfabrieken terugkeeren, 's avonds met een roos in het zwartglanzend haar de hoogten afdalen en de gedachte wekken als kwam er een golvende rozenzee van de heuvelen aandeinen, dat alles deed wonderen in Paul en verhief hem hoog boven zijn leed.

De heerlijke Augustusavonden lokten hem naar de volksbuurten, waar, bij het spel van de gitaar, de genotzieke Sevillaansche bevolking danste en zong onder het geklapper der castagnetten. Hier, omgeven door de heerlijke vegetatie van het Zuiden en onder de bekoring van de zorgeloos lachende Sevillaansche schoonen, kon hij voor het eerst zonder bitterheid aan het leven denken.

Bijna met geweld moest hij zich van de heerlijke Sierra losrukken om zich naar Granada te begeven, het laatste bolwerk der Moorenkoningen, waarheen hij getrokken werd door een der wonderen der wereld, het Alhambra, den steen geworden droom uit het Paradijs der Moslims. Hij had zich die halfvervallen Moorenveste voorgesteld als een paleis, maar hij vond de glorieuze overblijfselen van een kleine stad, een vesting in een wereld van onvergetelijke schoonheid.

En hier, dwalend temidden van het versteend getuigenis van de vergankelijkheid der eeuwen, zou hij eindelijk den sleutel vinden die hem de poort van het levensgeluk ontsluiten zou...

HOOFDSTUK XXIX

HET HEDEN VERBLEEKT.

Op een heerlijken Septembermorgen besteed Paul den breeden zigzagweg, die van Granada naar den Alhambraheuvel leidt. Hij betrad het Alhambra door de hooge, indrukwekkende Puerta del Juicio, gebouwd in den opvallenden boogvorm der Moorsche bouwkunst. De hand, gebeeldhouwd op den eenen en de sleutel, op den anderen boog, getuigden zelfs nu nog van het naïef vertrouwen dat de Mooren in Allah hadden gesteld: naar zij vast geloofden zouden de poorten van de veste zich niet voor de ongeloofigen openen, zoo lang de steenen hand zich niet verplaatste naar den sleutel op den eersten boog.

Dat dit vertrouwen al te kinderlijk was geweest, bewees een marmeren plaat binnen den toren, waarvan het opschrift uitvoerig vermeldde, hoe op 2 Januari 1492 het Koninkrijk en de stad Granada tegelijk met het heerlijke Alhambra aan los Reyes Catolicos was overgegeven. Deze datum was de laatste van de eens zoo schitterende Moslimsche heerschappij over West-Europa, nadat de Halve Maan eenwenlang in vollen luister over dit heerlijk schoone land had gestraald.

Hier, op deze plek, had zich gedurende twee eeuwen een geweldig grootse tragedie van strijd en hartstocht, van geloof en heldenmoed afgespeeld, een tragedie, die Granada's historie door de eeuwen heen tot een belangrijke had gemaakt. Hier overwon eindelijk het Kruis de Halve Maan, zij het dan ook ten koste van de bloem der Europeesche ridderschap. Hier lagen nog, als oorkonden van dien geweldigen val, de ruïnes van de Torre de secte suclas, waar de laatste gouverneur van het Alhambra de sleutels van dit laatste bol-

werk der Moorenheerschappij aan graaf Tendilla aanbood. No. 15
Daar stond nog de poort, waarlangs de ongelukkige, zwakke koning Boabdil de veste verliet en die op zijn verzoek, onmiddellijk nadat hij er door was gegaan, werd dichtgemetseld.

Daarginds, aan den rand der Alpuxarras, stond de heuvel, van waaraf Boabdil voor het laatste zijn verloren paradijs en koninkrijk overzag, waarom deze plaats nu nog, na zooveel eeuwen, „el ultimo suspiro del moro” — de laatste zucht van den Moor — wordt genoemd.

Wandelend, dwalend, droomend, werd Paul als het ware één met den geest der eeuwen.

Hier lag de Mirtenhof met den grooten, langwerpigen vijver, met mirten omzoomd. Een zestal kolommen, licht als zonnestralen, droegen zware bogen van doorzichtige arabesken. Een kleine poort gaf Paul van daaruit toegang tot de meest indrukwekkende en bekoorlijke ruimte van dit tooverpaleis: het Patio de los liones, met haar heerlijke galerijen, gedragen door 128 ranke marmerkolommen, die den indruk maakten als waren het versteende waterstralen.

De geheele ruimte, evenals de twaalf gestiliseerde leeuwen, maakte een overweldigenden indruk op Paul, een indruk, die tegelijk coquet, weelderig en ernstig was. De vreemde Arabische letterteekens, die hier het motief hadden geleverd voor de ornamentiek der bogen, zuilen en vertrekken, vertolkten gedachten die voor de eeuwen hun verheven, poëtische betekenis behielden.

Terwijl Paul met een verloren blik de letterteekens beschouwde, kwam hij plotseling met een schok tot zichzelf. De voorspelling van den fakir viel hem weer in: „Ik zie letterteekens van het kroost van Amelek en in een rozengaard een vreemde vrouw, uit wier handen ge den sleutel zult ontvangen, die u de poort der rust zal ontsluiten...”

Hij werd onrustig en vroeg zich af of in de poëzie van het Alhambra een oplossing kon liggen van het raadsel, waarin hij zijn levensgeluk verward wist. Haastig zocht hij in den gids naar de vertaling der opschriften, doch hoewel zij hem in vervoering brachten door de verheven uitbeelding der gedachten die er in waren neergelegd, stelden zij hem in zijn verwachting, dat hij er den sleutel in zou vinden van het geheim dat hem al zoo lang had verontrust, ernstig teleur.

„Gezegend hij, die aan den Iman Mohamed bekoorlijke paleizen schonk, die door hun schoonheid de trots der verblijven zijn...”

Dit paleis is de keur ervan. Het bevat zulke zeldzame schoonheden, dat Allah niet heeft toegelaten dat er andere schoonheden zouden bestaan op aarde, die met deze vergeleken kunnen worden...

Zie de paarden van doorzichtige klaarheid, die mijn zijden tooien met een siersel van barnsteenkleur...

Zie dat vloeibaar zilver, dat slingert tusschen de edelgesteenten en dat geen wedergave heeft in schoonheid door zijn blankheid en doorschijnendheid...

Zie, het marmer is zoo voor het oog, dat men niet weet wie der beide in de bekkens voortvloeit: het water of het marmer...

Alle kunsten hebben er toe bijgedragen mij te versieren en hebben mij haar pracht en volmaaktheden geschonken...

Als hij, die mij aanziet, mijn schoonheid met oplettendheid beschouwt, dan zal zijn zien zijn denken beheerschen...

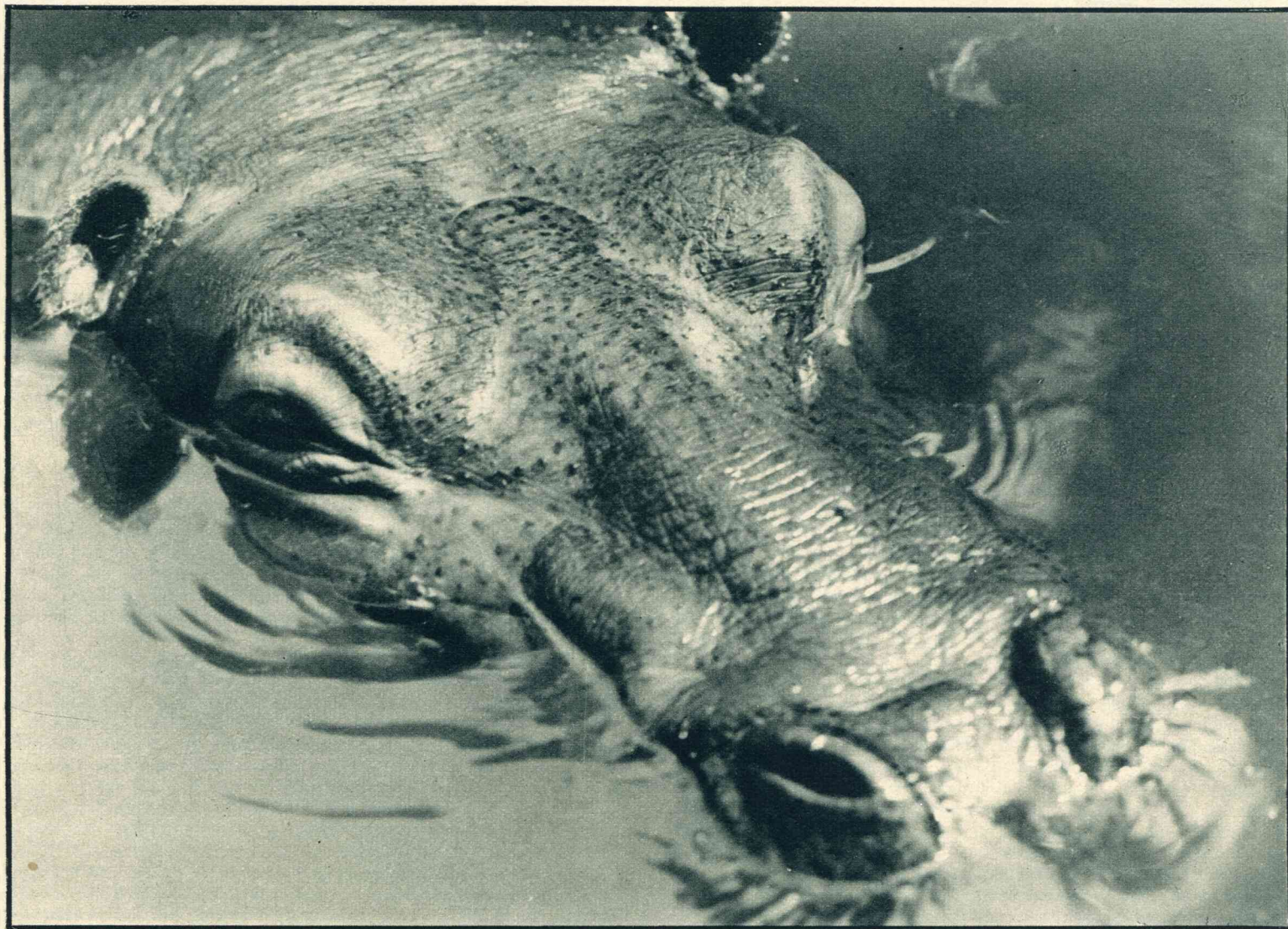
En hij zal gelooven, ziende de stralen van mijn schitterende schoonheid, dat de volle maan hier haar luister heeft gebracht en haar hemelwoning heeft verlaten voor de mijne...”

Dit was de geschreven poëzie van het Alhambra, maar de ongeschrevene zweefde door de hoven en zalen, door de gewelven en galerijen en maakte elke ruimte tot een volmaakt gedicht van ontroerende schoonheid.

Peinzend, zwerfend met zijn gedachten tusschen het heden en het verleden en tenslotte toch weer onweerstaanbaar teruggetrokken naar het leven, bleef Paul hier toeven en droomen totdat een gevoel van onrust hem eindelijk losmaakte van deze plaats. In gedachten verdiept, niet lettend op de toeristen die hij op zijn weg ontmoette, daalde hij rond totdat hij zich in de Sala de los Abencerrajes bevond, de beroemde hal, in welker bassin de hoofden der zes en dertig Abencerrajes waren gevallen.

Hij zette zich neer op een der banken van tegelwerk en langzamerhand raakte zijn vrome aandacht zoo geheel onthecht aan het tegenwoordige, dat hij volstrekt niet verwonderd was, toen plotseling een als uit zijn graf verrezene, betulbande Moor naast hem opdook. Hij kreeg eerst zin voor de werkelijkheid, toen de Moor, een parfumerverkooper uit Tetuan, een diepe salaam voor hem maakte en hem een klein, toegevouwen papier aanbood.

In de meening een bedelaar voor zich te zien, reikte hij den man een zilverstuk toe, dat deze met een nieuwe buiging aannam, doch waarbij hij met nadruk op het briefje wees. Paul nam het aan en vouwde het open en tot zijn groote verwondering las hij: „Beste Paul, Kom hedenavond zeven uur in den rozentuin van het Generalife, ik moet je spreken. Aangezien de van Asperens bij mij zijn, met wie ik in hetzelfde hotel logeer en die van onze ontmoeting wellicht met je moeder of met Lou zouden spreken, verzoek ik je, onze samenkomst geheim te houden. Het betreft een aangelegenheid, die je, naar ik meen

Meneer komt boven water

te weten, zeer na aan het hart ligt. Groeten en knuist, tot vanavond, Corrie."

Met een diepen zucht en een gevoel van verlichting alsof er een zware last van hem werd afgenomen, stond Paul op. Wat hem er toe bracht of waaruit hij de waarschijnlijkheid putte, zou hij niet hebben kunnen verklaren, maar plotseling voelde hij de absolute zekerheid in zich, dat het einde van zijn lijden gekomen was en dat de meest gelukkige en liefste verwachtingen in zijn leven eindelijk op het punt stonden in vervulling te gaan.

En zonder nog ergens naar om te zien, verliet hij de Sala de los Abencerrajes en daalde met een licht hart en schitterende oogen den Alhambra-heuvel af.

HOOFDSTUK XXX

DE SLEUTEL VAN DE POORT....

Er is misschien niets op de wereld dat in tooverachtige schoonheid kan wedijveren met de zwevende rozentuinen van la Casa de Calderon en met die van het Generalife, de tuinen der weelde genoemd. Een donkere cypresenlaan geeft toegang tot uitgestrekte terrassen, waar rozengarden bloeien zóo heerlijk, dat hun verrukking geen enkelen anderen droom van Andalusië benaderen kan.

Lang voor den afgesproken tijd zwierf Paul reeds door de gaarden. Het gevoel van positief gelukkig-zijn kwam hier de volmaking nabij en het vervulde hem zoo geheel, dat hij vergat waarvoor hij hier gekomen was. Leunend tegen een balustrade sloot hij even zijn oogen en toen hij ze, opgeschrikt door een licht gerucht, weer opende, staarde hij in een geliefd gelaat, waarover een zachte, warme gloed verspreid lag. Het was Tine's gelaat en de levendigheid van het visioen martelde hem zóó, dat hij zich met een ruk omwendde.

Tegelijk trof hem een bekende stem en met eenige vlugge schreden liep hij Corrie tegemoet, die met uitgestrekte hand naar hem toekwam. Het meisje nam hem met een enkelen blik op en zij schrok zichtbaar van de verandering, die Paul's uiterlijk had ondergaan. Zijn vroeger goed gevuld gelaat was onder den invloed van het verdriet sterk vermagerd en de woestijnzon had het donkerbruin gekleurd, zoodat hij bijna onherkenbaar was. Paul had het meisje beide handen toegestoken en met een warme, impulsieve beweging greep zij ernaar en hield ze stevig omkneld.

"Paul, beste jongen, ik ontmoette je vanmiddag tot driemaal toe in het Alhambra, zonder dat je acht op me sloeg. Ik herkende je aan je gang, zoo bracht je uiterlijk me in twijfel of je degene wel was voor wien ik je hield. Hemel, jongen, wat ben je veranderd...."

Met een flauw glimlachje keek Paul het meisje aan.

"Ik kan er heusch niets aan doen, mijn beste, mijn eenigste verontschuldiging is, dat ik een moeilijke reis achter den rug heb. Je briefje was me een ware verrassing, verbeeld je, ik droomde juist van schoone Moorenvrouwen en ridders, toen die Moor als uit den grond verrees. Een Moor is een zeldzaamheid in het Alhambra, weet je? Maar zeg me nu eerst eens dat je het goed maakt en dat moeder en Lou in welstand verkeerden," verzocht Paul.

"Je moeder maakte het vier dagen geleden uitstekend en Lou eveneens.

Ze wordt wat mager, Lou bedoel ik. Je moeder verlangde zeer naar je thuiskomst, Paul."

"Die arme moeder...." zuchtte Paul, terwijl hij dacht aan den tijd dien hij van haar verwijderd had geleefd. "Nu, het zal niet meer zo lang duren, Corrie, voor moeder en ik elkander weerzien, aan het eind van deze maand, misschien reeds eerder keer ik naar Holland terug. Je weet misschien wel.... wat me vorig jaar de vlucht deed nemen?"

"Ja, ik heb het vermoed, Paul," antwoordde het meisje, terwijl zij zich op zijn uitnoodigend gebaar naast hem op een bank zette. "Ik weet zoowat alles van die ongelukkige geschiedenis af.... ik.... ik heb je diep beklagd. Wij zijn vroeger altijd goede kameraden geweest en ik.... wel, ik had je graag eerder gewaarschuwd. Ik zag je vanmiddag voorbijgaan en mijn hart dwong me, om je om dit onderhoud te verzoeken. Je bent toch niet boos, omdat ik me in je intieme aangelegenheden meng?"

"God beware me, dat ik boos zou zijn op iemand die het goed met me meent en me helpen wil. Want dat — zoo heb ik het tenminste gevoeld — is toch zeker je bedoeling?"

Hij keek het meisje in gespannen verwachting aan, doch bemerkend dat zij bloosde onder zijn blik, wendde hij zijn oogen van haar af.

"Is het.... zoo moeilijk, Corrie?" vroeg Paul zacht.

"Ja, het is moeilijk," bekende zij, een beweging van onrust niet bedwingend, "ik heb vanmiddag lang gearzeld.... ik wilde je spreken.... over haar...."

"Over Tine, gelukkig!" viel Paul haar in de rede.

"Over Lou," verbeterde het meisje verward.

"Over Lou?" herhaalde hij, terwijl een schaduw over zijn gelaat vloog. "Over Lou.... is dat nodig?"

"Het een hangt misschien samen met het ander, Paul, en ik geloof dat ik veel kan ophelderen van wat je nu duister lijkt. Ik weet zelf niet of ik wel spreken mag, misschien zal me dit als een laagheid of een verraad worden aangerekend, hoewel ik het onmogelijk als zoodanig kan voelen. Maar ik wil de schuld niet langer...."

"Wat spreek je in raadselen van laagheid en schuld, Corrie?" viel Paul het meisje ongerust en ongeduldig in de rede. "Is die vreemde inleiding wel noodig, ik begrijp den samenhang niet, weet je?"

"Ja, dat verwondert me niet; ik zal trachten je alles geregeld te vertellen, maar vergeef me als ik wat verward ben in mijn verhaal. Het spreken valt me niet licht, maar nog langer te zwijgen, geeft me het gevoel medeplichtig te zijn aan een boos opzet van Lou."

Paul wierp het meisje een hoogst verbaasden blik toe en vermijgend hem aan te zien, ging zij voort: "Je weet natuurlijk wel dat Lou altijd veel van je heeft gehouden en dat ze al sinds jaren heeft gehoopt, dat je haar eenmaal vragen zou je vrouw te worden. Maar je weet misschien niet hoeveel zij van je hield of beter gezegd, hoe groot en sterk haar verlangen was met je te trouwen. Ik weet, Lou heeft het me zelf gezegd, dat je moeder haar dit voor-

uitsicht al voor jaren heeft geopend en je zult kunnen begrijpen dat Lou zichzelf niet meer was, toen zij op zekeren dag moest vreezen dat zij in haar verwachtingen teleurgesteld zou worden. Die vrees ontwaakte, zoowel in je moeder als in haar, toen je vanuit dat circuskamp een brief schreef, waarin je er op zinspeelde dat er een gevoel in je hart geboren was, dat geheel nieuw voor je was. Je moeder, bevreesd dat je het slachtoffer dreigde te worden van een intrigante, kon natuurlijk niet nalaten van haar angst tegenover Lou te laten blijken. Je begrijpt ook wel hoe Lou geschrokken moet zijn en hoe zij vanaf dit oogenblik reeds op plannen zon, die je de oogen moesten openen voor het gevaar waarin je verkeerde. Het stond al direct bij hen vast dat een circus-meisje niet veel bijzonders kon zijn en om eenige zekerheid te krijgen omtrent de plannen die je je gevormd scheen te hebben, stelde je moeder aan Lou voor om eens poolhoogte te gaan nemen. Op verzoek van je moeder ging ik met haar mee, je herinnert je natuurlijk ons bezoek nog wel. Het toeval wilde dat je afwezig was, Paul, en wij vernamen dat je was gaan wandelen met een meisje uit het circus. Lou vermoedde natuurlijk onmiddellijk, dat dit het meisje was dat haar vooruitzichten in gevaar bracht en toen zij eenige bedekte toespelingen opving en...."

"Wacht even, Corrie," viel Paul het meisje met heesche stem in de rede. "Wie veroorloofde zich die toespelingen?"

"Die Deutsche paardrijdster, wier gastvrijheid Lou had aangenomen, in de hoop iets te vernemen, dat haar op weg kon helpen achter de waarheid te komen, Paul," antwoordde het meisje.

"Fräulein Erna," liet Paul zich ontvallen, terwijl hij de vuisten balde.

"Juist," hernam Corrie, "zij liet zich eenigszins minachtend over je nieuwe kennisje uit en daardoor begreep Lou, dat zij in die Deutsche een helpster kon vinden, of in elk geval een bron, waaruit zij haar inlichtingen kon putten. Toen haar gesprek met de Deutsche door jouw terugkeer werd afgebroken, verzocht zij het meisje haar 's avonds een samenkomst toe te staan, die inderdaad om bij negen uur in het station plaats vond."

"Was je.... was je bij die bespreking tegenwoordig?" vroeg Paul met schorre stem.

"Neen," antwoordde Corrie met een hoogrooden blos op haar gelaat. "Ik had Lou tevoren gezegd dat ik geen deel wilde nemen aan hun overleg, het stuitte me tegen de borst, de rol van spionne te spelen...."

"En verder, verder...." drong Paul aan, toen het meisje bleef zwijgen.

"Ik kom nu tot veronderstellingen, Paul," aarzelde Corrie, "maar ik durf beweren dat zij de waarheid nabij komen. Ik veronderstel, dat als gevolg van het overleg van Lou met dat slechte Deutsche mensch een tweetal, of misschien wel meer, anonieme brieven werden geschreven en verzonden...."

"Mijn God, wat zei je.... Lou?" veerde Paul plotseling op. "Lou heeft die anonieme brieven verzonden?"

Zijn stem klonk zoo klagend en zijn blik verried zoo veel pijn, dat Corrie met een impulsieve beweging haar hand op zijn arm legde en met smeekende stem hernam:

"Doe.... ach toe, doe niet zoo ongelukkig, alles kan immers nog terechtkomen?"

Met een ingehouden snik liet Paul zich op de bank vallen.

"Vertel verder, Corrie," drong hij aan. "Hoe kwam je tot de veronderstelling, dat Lou achter die brieven zat?"

"Wel, zij zei me 's avonds op de terugreis naar huis, dat zij zekere maatregelen genomen had om je de oogen te openen en die je zouden doen inzien wie Tine van Staveren eigenlijk was. Omdat ik een afschuw heb van intriges en gekonkel, vroeg ik haar niet verder naar die maatregelen, maar toen zij mij eenige dagen later vertelde dat je moeder en jij een anoniemen brief ontvangen hadden, begreep ik dat dit haar werk moest zijn geweest. Maar, Paul, voor ik verder ga wil ik er den nadruk op leggen, dat Lou in die dagen volkomen te goeder trouw was. De Deutsche scheen dat meisje niet te kennen, ik bedoel haar geschiedenis niet en alles wat haar vreemd voorkwam — ik hoorde Lou spreken over betrekkingen die zij met een dronkaard onderhield en over een zelfmoord van een zuster of zooiets — legde zij natuurlijk in het nadeel van het meisje uit. En Lou vreesde dat je je, onbekend met die geschiedenis, aan de dompteuse binden zou en om dat te voorkomen zond zij die brieven. Met het verloop van wat daarop volgde, bleef ik langen tijd onbekend, Paul, maar op zekeren dag, toen ik Lou naar jouw welzijn vroeg, vertelde zij mij dat zij nogmaals een poging had gedaan om de betrekkingen tusschen dat meisje en jou te verbreken."

"Vertelde zij welke poging?" viel Paul het meisje kortaf in de rede, met een donkeren blik in zijn oogen.

"Ja, zij vertelde, de dompteuse tot een samenkomst in Arnhem te hebben uitgenoodigd en haar daar te hebben gesproken."

"In Arnhem?" viel Paul in hooge mate verrast uit.

Plotseling ging er een licht voor hem op. Op den dag dat hij naar het circus was teruggekeerd, had Tine een brief ontvangen die haar had doen besluiten naar Arnhem te gaan. Na de ontvangst van dien brief had zij hem in het oog loopend ontweken en na de reis had zij hem afgewezen.

"Maar wat had Lou met Tine te bespreken, Corrie?" hernam Paul, die zich opnieuw voor een raadsel zag geplaatst.

"Lou heeft het meisje overgehaald je aanzoek af te wijzen, en haar daartoe als het ware gedwongen."

"Gedwongen?" vroeg Paul pijnlijk-verbaasd. "Maar welke middelen kon zij dan te baat nemen om dwang op haar uit te oefenen?"

"Wel, zij is aanvankelijk begonnen het meisje uit naam van je moeder geld te bieden als zij van je wilde afzien."

Opnieuw sprong Paul op, doch nu met een ingehouden verwensching.

"Ze heeft haar geld geboden, geld?" riep hij toornig uit. "En daar wist mijn moeder van, zei je?"

"Stil toch, Paul, de menschen kijken naar ons," smeekte het meisje.

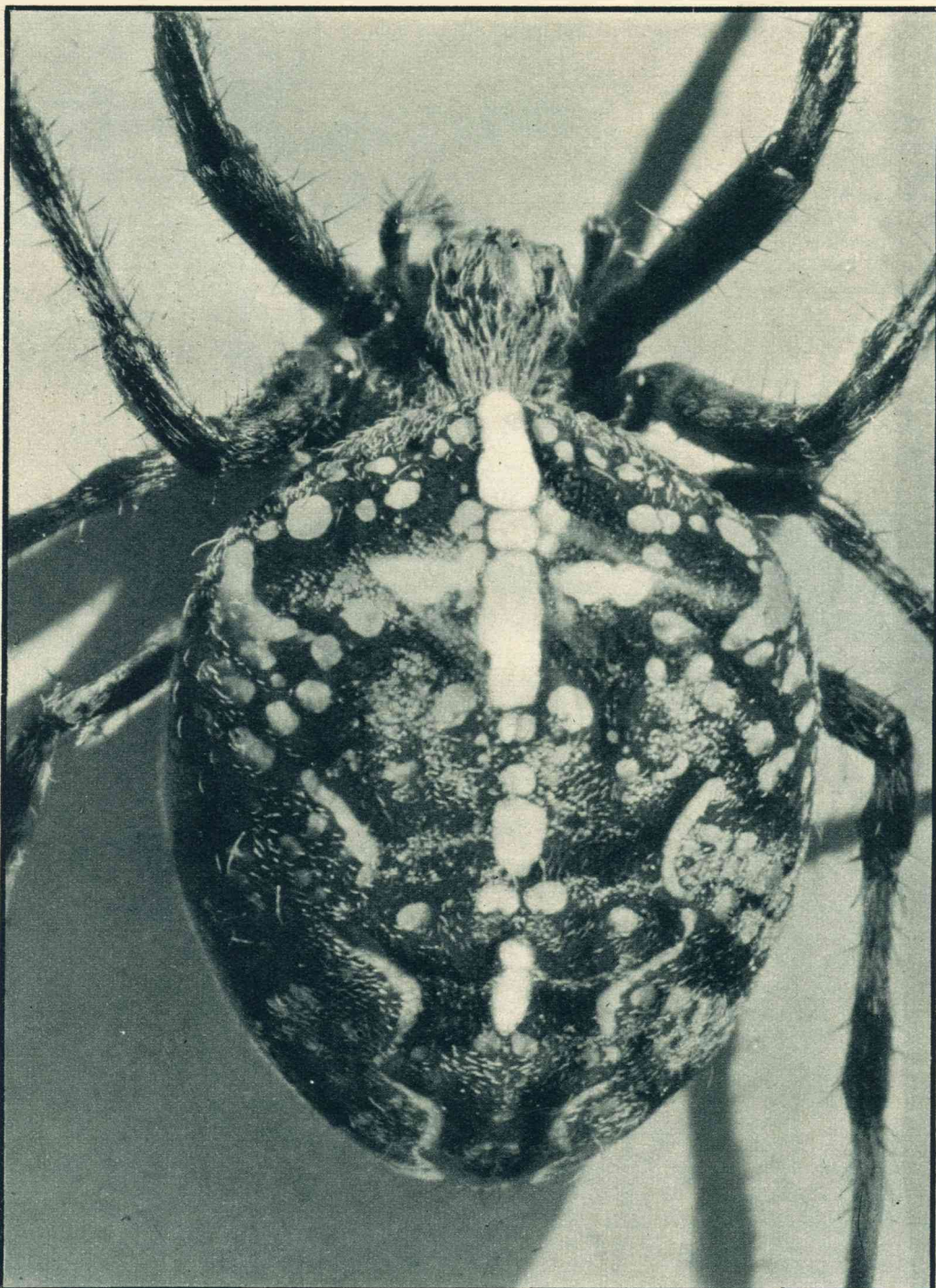
"Vergeef me," stamelde hij ongelukkig, "maar het is alles zoo laag en gemeen.... mijn eigen moeder...."

"Ssst," brak Corrie zijn klacht af, "stel je gerust, je moeder had er geen deel aan. Wel had je moeder zich tegenover Lou laten ontvallen, dat zij wenschte dat Tine haar verwachtingen zou laten afkopen, maar zij wist er niets van dat dit Lou tot handelen prikkelde. Lou hield de reis voor je moeder geheim, doch zij stelde zich voor, om, als het meisje geld wilde aannemen, alles aan je moeder te zeggen, omdat zij natuurlijk voor een eenigszins belangrijke som toch bij haar terecht moest komen."

"En Tine, hoe reageerde zij op dit laaghartige voorstel?" bracht Paul met moeite uit.

"Zij weigerde verontwaardigd en antwoordde dat ze zich niet verkocht, noch aan een man voor een goede positie, noch aan een vrouw om haar hart te verraden. Toen begreep Lou dat ze het meisje anders aan moest pakken. Zij toonde haar een brief, die van je moeder afkomstig heette te zijn. Het was een dringende smeekbede van een oude vrouw, wier leven waardeloos zou zijn als haar liefste verwachtingen niet in vervulling zouden gaan. Die verwachtingen betroffen een verbintenis met Lou en de brief vermeldde hoe jij eigenlijk al langen tijd met Lou verloofd was, al was het engagement om bepaalde redenen nog niet publiek gemaakt. Voorts stond erin dat Tine's jawoord twee vrouwen hopeloos ongelukkig zou maken, je moeder en Lou en bovendien ook jou, omdat je moeder je den toegang tot haar huis ontzeggen zou. Voor deze smeekbeden en argumenten bezweek het meisje."

(Slot volgt)

Een mooi maar griezelig beest: de kruisspin

DE WACHTPARADE VAN LONDEN

Kindervagensparade bij de aflossing van de wacht.

Een van de jongste burgers van Londen inspecteert het paard van den schildwacht.

Het critische oog van het generaalsdochtertje.

Het wachtwoord is overgegeven: de sabels verdwijnen met één slag in de scheeden.

Het zou onvriendelijk zijn, van den lezer te veronderstellen, dat hij alle ontwapeningsredevoeringen, die al gehouden werden, had gelezen, en dwaas zou het zijn te verwachten, dat hij van plan is in de toekomst van alle speeches, die toch als een mooi vuurwerk in elkaar zinken, nog eens kennis te nemen. Er is immers geen bijhouden aan. Wie durft er met de hand op zijn hart verklaren, dat hij de voorstellen kent, die op de Ontwapenings-Conferentie te Genève ter tafel zijn gebracht? En toch hebben ze allemaal in de kranten gestaan. Wat iedereen weet is, dat alle partijen roepen om ontwapening, maar dat er jammer genoeg geen is, die begint. Oorzaak: de te ver doorgevoerde leuze: „na u”. Als er zoo weinig blijft „hangen” van de belangrijke plannen, hoe zal het dan gaan met de enthousiaste redevoeringen?

De Engelsche politici — en elders is het precies zoo — bejiveren zich om afzonderlijk en gezamenlijk op groote meetings te verklaren,

Een officier van de Koninklijke Garde, zooals de Londenaren hem kunnen bewonderen.

dat zij vóór de ontwapening zijn — en men kan zich niet iemand voorstellen, die hun geestdriftige betuigingen zou lezen, zonder tot in het diepst van zijn verdorven hart ontroerd te worden, — maar geen van deze staatsmannen durfde het nog aan, ook maar een bescheiden begin te maken met de inlossing der beloften.

Sterker nog; niet alleen de politici, maar het Engelsche volk zelf, dat toch niemand van oorlogszuchtigheid zal verdenken, zou er niet van willen hooren als een vreemdeling het plan opwerpte nu eens paal en perk in Engeland te stellen aan allesoldatengedoe en overbodig militair vertoon. U kent de Engelschen als onverschillig, min of meer lummelachtig, sportief, bedaard. Aanslagen komen in Brittannië niet voor. Politieke razernijen kent men er niet. De bejaarde Koning George is populair,

in den goeden zin van het onaangename woord. Maar laat een bewoner van het vasteland van Europa eens voorstellen om de garde af te schaffen! Hij zou den wind van voren krijgen.

De koninklijke garde, de lijfwacht des konings, ziet er buitensporig krijgshaftig uit. De leden van dit voortreffelijk regiment maken paradedstappen, waarop een rasechte Pruis jaloersch kan zijn. Zij rinkelen met de sporen, klappen met de hakken, vliegen in de houding, op een manier, die nog niet verbeterd is, en die ook niet verbeterd kan worden.

Zoo groot is de belangstelling.

De commandant van de wacht gaat na of er aan de uitrusting van zijn mannetjes niets ontbreekt.

Zijn dat die flegmatieke zonen van Albion? Het lijkt onmogelijk, maar het is desniettemin zoo. En het mooiste is, dat het instituut totaal verouderd is. Iederen morgen om half twaalf wordt de wacht van de garde voor het Buckingham Palace afgelost. Dat gaat gepaard met allerlei vertoon en met veel ouderwetsche waardigheid. Trommels roffelen, commando's weerklinken, sabels worden gepresenteerd, wachtwoorden gewisseld, de muziekkapel speelt — eeuwenlang is het zoo gegaan, en zelfs in deze eeuw van zachtmoedigheid, waarin het ongewenscht wordt geacht zijn kinderen met tinnen soldaatjes te laten spelen, denkt men er niet aan deze praal, deze fraaie, maar vrijwel nuttelooze vertooning af te schaffen.

Heel Londen zou ongelukkig zijn, als dat gebeurde. Want hoe vaak ook herhaald, het militaire gebeuren trekt elken morgen honderden toeschouwers. De haastige kantoorheeren, die zich naar the Strand spoeden, blijven staan; de aandeelen mogen stijgen of dalen, de markten mogen willig worden of lusteloos, eerst moeten ze dit hebben gezien: de aflossing van de koninklijke wacht. Naast de zakenlieden staan de renteniers, die er een afzonderlijke wandeling voor over hebben, de boodschappenjongens, die de dreigementen met ontslag wegens te laat komen glad vergeten zijn, de kinderjuffrouwen met de hun toevertrouwde spruiten, de moeders met baby's, die zon nodig hebben, de stratenmakers, en de schooljongens met vacantie, de werkelozen en de automobilisten, die gauw ergens hun wagen hebben geparkeerd, kortom heel Lon-

den blijft staan, om het militaire schouwspel bij te wonen en er vooral niets van te missen.

Zij zijn een en al bewondering, zij luisteren ademloos naar de bevelen, laten zich gewillig dringen en op de teenen trappen.

Is de wacht binnen, dan wordt 't paleishek gesloten.

De harnessen, die eigenlijk in een museum voor wapenkunde thuishooren, glinsteren in de zon, de paarden trappelen, de oude wacht marcheert af — feilloos als een kunstig samengesteld apparaat — de nieuwe betreft haar post.

Toeristen blijven nog wat rondhangen; de Londenars zelf snellen naar hun verwaarloosde plichten. Zij nemen zich voor, als het eenigszins kan, morgen weer te gaan kijken.

Waarom? Omdat zij verstokte vechtjassen zijn, omdat zij er zich graag van overtuigen, dat het leven van hun koning geen gevaar loopt, omdat zij liever hun trotsche vloot zouden missen dan deze wacht? Ach neen, zij zijn precies als alle andere mensen. Zij zijn verzot op tooneel. En een der oudste en hoogste vormen van tooneel is... poppenkast.

Vaders adjudant.

Cecil stormde met zijn gewone haast de zacht belooperde trap af, en zag haar toen voor 't eerst — 'n tenger figuurtje, dat stil in den hoek van de groote eiken bank zat.

Ondanks zijn weelderige jeugd en dure opvoeding had Cecil Portman nog steeds zijn jongensachtige hartelijkheid.

„Ai, wat ziet u er moe uit!” Hij plantte zich op het hallekleed voor 't slanke figuurtje in 't zwart, met 'n uitdrukking van medelijden op zijn knap gladgeschoren gezicht.

Valerie West, die het druk had met de beschouwing van haar niet te nieuwe schoenen, sloeg een paar zachte oogen op, waarin dankbaarheid en schrik naar de overhand dongen.

„Ik ben ook moe,” bekende ze eenvoudig. En toen, als verklaring voor haar aanwezigheid: „Ik wacht even, terwijl mevrouw Portman haar nieuwe japon aanpast. Ik kom van Drusille, ziet u.”

Cecil glimlachte geruststellend.

„Ze moesten u niet met groote kartonnen doozen laten rennen, als een boodschappenjongen.”

„Ik doe gewoonlijk ook geen boodschappen,” zei Valerie, „maar mevrouw Portman vroeg, of er 'n groot mensch mee mocht komen. Ze denkt, dat de boodschappenjongens de dingen veromfaaien.”

„Ja ja,” knikte Cecil. „En nu moest u heelemaal hierheen, nadat u den heelen dag in die dubbel vergulde toonkamer hebt gestaan. U bent toch zeker in de toonkamer?” ging hij voort, met een waardeerende blik naar de golven donker haar, die uit het nette fluweelen hoedje kwamen.

„Ja. Ik ben overdag tusschen de vergulde spiegels en fluweelen gordijnen, en 's avonds in een kale pensionkamer — twaalf shilling per week met bediening.”

„Dat zal niet meevallen!” Hij ging naast haar zitten en haalde een sigarettenkoker te voorschijn. „Mag ik rooken? Dank u. Als ik u zeggen mag, ziet u er heelemaal niet uit als een... nou, als...”

„Als een winkeljuffrouw,” voltooide Valerie den zin voor hem. „Zegt u 't maar gerust. Ik geneer me er niets voor, al ben ik er niet voor grootgebracht.” Even zochten haar grijze oogen zijn gezicht. Zijn glimlach prikkelde tot vertrouwelijkheid, en Valerie gaf haar hart eens lucht. Het was de oude geschiedenis van een meisjesjeugd op een dorp en den plotseligen dood van een vader, die haar achterliet met een geziene naam maar zonder geld.

„U hebt er geen idee van, hoe je je voelt, als je menschen, die eigenlijk al overvoed zijn, naar een diner van zes gangen ziet gaan, terwijl je je zelf niets kunt permitteeren dan brood met kaas, en soms een bokking als extraatje! Soms kan ik de japonnen wel aan flarden scheuren, zoo jaloersch als ik ben op de meisjes, die ze zullen dragen.”

„Begrijp ik volkomen,” zei Cecil. „Maar om u de waarheid te zeggen, 't lijkt hier heel mooi, maar mijn leven is ook niet enkel honing en champagne. Mijn vader is arm begonnen — misschien komt 't daarvan, dat ik me zoo verveel in al dat deftige gedoe. Maar mijn moeder houdt ervan, dus...”

Valerie glimlachte, begrijpend, peinzend. „Ik heb nooit verlangd naar Stand met 'n hoofdletter S,” zei ze, „maar 't moet toch wel heerlijk zijn, precies te kunnen doen, wat je wilt — in bed blijven ontbijten, als je moe bent, en een kachelkje op je slaapkamer hebben, en zooveel bonbons als je maar blijft...”

„Zelfs dat gaat vervelen,” antwoordde Cecil. „Neem nu bijvoorbeeld lady Cynthia Forester — mijn moeder wil met alle geweld, dat ik met haar trouw, maar ik trouw net zoo lief een marmeren standbeeld — je kunt haar een waschmand vol bonbons geven, en ze draait nog geen hand om. Wat is er, Dakin?” zei hij tot den butler, die zich vertoonde. „Telefoon? Lady Cynthia Forester! Vooruit maar!” En hij stond op.

Valerie ging weer in haar hoekje zitten met een tevreden zucht. Nu was ze blij om de langzaamheid van mevrouw Portman. Haar hart werd warm voor dien zonnigen, ridderlijken jongen.

„Daar zitten we!” zei Cecil, toen hij glimlachend terugkwam. „Ik zou lady Cynthia morgenavond meenemen naar de Dame in 't Wit, en nu wil ze niet. Ze herinnerde zich juist, dat ze al bezet was, zegt ze.”

ROODE ZIJDE

DOOR DOROTHY ROSE

„Stel je voor, een tooneelstuk afzeggen!” Valerie slaakte een jaloersch zuchtje. „En dan nogal de Dame in 't Wit!”

Cecil gooide zijn half opgerookte sigaret weg. „Hebt u 't gezien?” vroeg hij opeens.

„Neen, Mildred en ik zouden er heen — Mildred is 't meisje, waar ik mee samenwoon — we hebben er voor gespaard, maar ze werd verkouden, en ze moest medicijnen koopen, en ik had nieuwe schoenen noodig, dus...”

„Kunt u dan niet met me meegaan?” Cecil's gezicht klaarde plotseling op. „Ik heb de kaartjes toch. Toe, doet u 't!”

Valerie bloosde bij 't vooruitzicht. „Ik zou 't heel graag doen,” zei ze. Toen, wat verlegen, ging ze voort: „Maar ik heb geen avondjapon.”

„Och, dat is altijd goed, u hebt toch een zwarte japon!” Cecil had niet veel kijk op de problemen van dameskleeding. „Die u aanhebt, of anders leent u iets.”

„Dat zou misschien kunnen,” gaf Valerie toe, want ze herinnerde zich de blauwe crêpe, die Mildred droeg, als ze eens ging dansen. Ze dacht nog over het vraagstuk na, toen een keurig meisje de trap afkwam en haar zei, dat de japon goed was. Zelfs mevrouw Portman had er niets op aan te merken.

Valerie stond op, en knoopte haar smallen bontkraag dicht.

„Dus u gaat mee?” vroeg Cecil, toen hij haar naar de deur leidde.

„Als ik mag.” Dankbaar sloeg ze haar heldere oogen naar hem op. De jongen voelde iets nippen in zijn keel, toen hij opmerkte, hoe groot die oogen leken in het ovaal van haar gezichtje.

„Mooi! Charing Cross, zeven uur, en na afloop soupeeren we,” zei hij. „Ik vind 't echt aardig van u. Tot ziens!”

Op den thuisweg liep Valerie als op lucht, en het eenige, dat haar vreugde bewolkte, was de twijfel aan de geschiktheid van het blauwe crêpe japonnetje. Ze zou er zich waarschijnlijk mee tevreden hebben gesteld, als ze niet juist langs een schouwburg was gekomen, terwijl de bezoekers uit hun auto's en taxi's stapten, en terwijl Valerie keek naar de kleurige japonnen en het satijn van de avondmantels, begreep ze, dat het blauwe crêpe onmogelijk ging.

Een meisje met zwart haar droeg een rood zijden japon, en dat gaf haar het idee. Juist zoo iets had ze dien dag bij Drusille zien hangen, wijnrood, met geplooid strooken en zilveren rozenknopjes. Ze kneep vastberaden de lippen samen, toen ze doorliep. Waarom eigenlijk niet? Al werd het ontdekt, dan had ze in ieder geval haar feestavond gehad...

Terwijl ze dit dacht, wendde Valerie West een glimlachend gezicht naar de sterren, en haar oogen tintelden van opgetogenheid.

Cecil Portman verbaasde zich niet licht, maar hij keek toch op, verrast, toen Valerie den volgende avond op de afgesproken plek naar hem toe kwam.

Zijn hart zong in hem, terwijl ze in een taxi naar den schouwburg reden — ze was verrukkelijk mooi. Het ergerde hem, dat zij den heelen dag moest werken voor een armzalig loon, overgeleverd aan veel-eischende klanten en een lang niet makkelijken patroon.

Het stuk was niet beter dan de meeste operettes, maar voor Valerie, die een groote doos bonbons op haar schoot en een attente jongen man naast zich had, was het een droom van genot. Cecil deelde in haar vreugde, en zelfs het feit, dat lady Blaring, een boezemvriendin van zijn moeder, herhaaldelijk haar tooneelkijker op hen richtte, deed aan zijn voldoening geen afbreuk.

Het kostte hem niet veel moeite, om Valerie over te halen, samen knus te gaan soupeeren. De rood zijden japon scheen een nieuw leven in haar

gewekt te hebben; de lach parelde haar van de lippen; ze was vroolijk en bekoorlijk, en bekommerde zich niet om den prijs, dien ze misschien voor dien avond zou moeten betalen.

Die prijs werd reeds den volgende dag opgeëischt, toen mevrouw Portman, een magere vrouw met een scherp neus en lichtblauwe oogen, in gezelschap van lady Blaring de toonkamer kwam binnenzeilen en het hoofd van de firma te spreken vroeg.

Valerie, die bezig was mantels in een kast te hangen, ving stukjes van het gesprek op, en de angst sloeg haar om 't hart.

„Ik had die japon gisteren pas uitgezocht, en ik zou vandaag passen,” zei de schrille stem van mevrouw Portman. „De verkoopster verzekerde me, dat het een exclusief model was, en dat er in heel Londen geen tweede zoo bestond; daarom heb ik er een fabelachtigen prijs voor betaald, en toch heeft mijn vriendin, lady Blaring, gisteravond in 't Oase-theater precies zoo'n japon gezien, met rozenknopjes en geplooid strookjes en al.”

„Ja!” De dubbele kin van lady Blaring schudde verontwaardigd, terwijl zij bevestigend knikte. „Precies 't zelfde. Ik was er bij, toen mevrouw Portman de japon kocht; ik kan me onmogelijk vergist hebben... hè! Daar heb je het meisje, dat die japon aanhad!” Op dat oogenblik had Valerie, die geroepen was door de cheffin, haar gezichtslin gekruist.

Valerie krabbelde nooit terug. Nu zij stond voor de zure woede van mevrouw Portman en den verbaasden toorn van de groote Madame Drusille, hield zij het hoofd hoog en haar lippen trilden nauwelijks.

„Ja, ik heb die japon geleend,” bekende ze. „Ik weet, dat 't heel erg is, maar... ik wou er uitzien zooals alle andere meisjes. 't Was een avond uit duizend, en ik heb er niets aan beschadigd — heusch niet!” Haar grijze oogen zochten in de booze gezichten naar een spoor van toegevendheid, maar vergeefs.

„Al mankeert er niets aan, denkt u, dat ik die japon ga dragen, nadat een winkeljuffrouw hem aan heeft gehad?” riep mevrouw Portman, terwijl haar oogen uitpuilden van afschuw. „En ze trekt niet alleen mijn japon aan, maar heeft bovendien de brutaliteit, om zich met mijn zoon in 't publiek te vertoonen...”

„Dien heb ik in ieder geval niet stiekum genomen,” zei Valerie met een rustig lachje, en onmiddellijk kreeg zij van Madame Drusille bevel heen te gaan, en in 't privé-kantoor te wachten, tot de hooge overheid tijd zou vinden, zich met haar te bemoeien.

Den volgende dag daagde er voor Valerie troost in den vorm van een vurig briefje van Cecil, waarin hij haar smeekte, met hem in de Vijf-Uur-Lunchroom thee te komen drinken. Toen zij in een rustig hoekje zaten, door palmen beschut, kwam de onderdrukte opwindung, die zich al in Cecil's blauwe oogen had getoond, tot uitbarsting.

„Ik heb de heele geschiedenis gehoord,” zei hij. „Thee met chococake, hè? Mijn moeder en ik hebben gisteravond groote volksvergadering gehouden. Ik vind 't verschrikkelijk, dat ik je zoo in onaangenaamheden gebracht heb...” Hij sprak niet verder, want een kellnerin kwam zijn orders vragen.

Valerie, met haar elleboog op de tafel en haar kin in de hand, glimlachte hem toe langs de rose anjelieren heen. „Je hebt me niet in onaangenaamheden gebracht,” zei ze, „en ik had dien avond nog voor de heele wereld niet willen missen.”

„Je bent een kraan!” Cecil's hand bedekte een oogenblik de hare, die op het kleurige tafelkleedje lag. „En nu hebben ze je ontslagen... maar dat komt er niet veel op aan, want je gaat toch met me trouwen, maar...”

„Loop je nu niet een beetje hard van stapel?” vroeg Valerie, en het zilveren melkkannetje bleef een oogenblik midden in de lucht steken. „We kennen elkaar precies achtenveertig uur...”

„Wie gaat er nu zó'n vriendschap in cijfers uitdrukken!” Cecil glimlachte zacht verwijtend. „Ik voel me, alsof ik je al twintig jaar ken, en je al dien tijd heb liefgehad. Kijk, nu bloos je. Geef je heusch niet om me, Valerie?”

„Jawel.” De kleur verdiepte zich in de wangen van het meisje, en ze sloeg haar oogen neer. „Maar je bent toch al zoo verwaand — ik durf je heusch niet te vertellen, hoeveel.”

Hierop gaf Cecil een onderdrukten kreet van opgetogenheid, en bracht haar hand aan zijn lippen. „Dat is dan afgedaan,” zei hij met een zucht van verlichting. „Nu moeten we 't alleen nog met moeder in orde maken.” Onwillekeurig rechte Cecil zijn schouders — de herinnering aan het gesprek was nog levendig in hem.

Het typeerde hem, dat hij geen poging deed, om zijn moeders vijandige houding voor Valerie te verbergen, en het typeerde het meisje, dat ze weigerde zijn vrouw te worden, zoolang mevrouw Portman haar niet als schoondochter erkennen wou.

„'t Zal ook heel moeielijk gaan, als ze niet toegeeft,” zei Cecil. „Mijn vader heeft alles aan haar nagelaten; als ik zonder haar toestemming trouw, heb ik niets, en ik ben zóó deftig opgevoed, dat ik niets kan.” Hij vertelde er niet bij, dat ze zijn toelaag al had ingetrokken, tot hij „weer bij zijn verstand” kwam. „Maar ik geloof, dat we haar vooroordeel in een paar weken wel overwinnen, als we toonen, dat we vast besloten zijn — en om haar dat te toonen, moeten we ons zooveel mogelijk samen laten zien. Schouwburgen, restaurants, overal, waar over ons gepraat wordt, moeten we heengaan.”

Valerie knikte. „Maar ik kan niet naar deftige gelegenheden gaan,” zei ze toen opeens verslagen, met een blik naar haar ijverig afgeborstelde serge japon.

Cecil begreep haar onmiddellijk.

„Je moet van mij 't een en ander aannemen,” drong hij aan. „Toe, lieveling! Als we onzen zin konden doen, trouwen we morgen, en dan zou ik toch japonnen voor je koopen. Je kunt niet weigeren.”

Er zou een harder hart zijn noodig geweest dan dat van Valerie, om te weerstaan aan de warmte in zijn oogen en zijn jongensachtige stem.

„Je bent een schat, Cecil,” fluisterde ze.

* * *

In de dagen, die volgden, smaakte Valerie 't genot, mooie dingen te koopen in plaats van te verkoopen. Volgens Cecil's wensch was rood de overheerschende kleur in haar garderobe. Ze werd dikwijls met hem gezien. De menschen werden nieuwsgierig, en wyl er niet veel inlichtingen te krijgen waren, ging men haar „het meisje in 't rood” noemen, en dat was juist, wat hij hebben wou.

Wat mevrouw Portman betreft, haar ergernis kende geen grenzen, maar werkelijk ongerust maakte zij zich niet. Zij was zoo zeker van haar overwinning, dat zij, om de praatsters tot zwijgen te brengen, beweerde, dat Valerie een verre bloedverwante was, „een lief kind, pas terug van kostschool — ze is te bleu, om in gezelschappen te komen, maar ze is zóó dankbaar, als die goeie Cecil haar eens mee uitneemt...”

Cecil hoorde de geruchten en grinnikte. Zonder het te willen speelde zijn moeder in zijn kaart, want ze zou later haar verhaal moeilijk in kunnen trekken, zonder zich belachelijk te maken.

En de populariteit van mevrouw Portman was niet zoo groot, dat zij de pijle van den spot zou kunnen trotseeren, vooral niet, nu haar deftige aspiraties zich wilden uitvieren in een groote partij, waarbij de hertogin van Dumphshire beloofd had, tegenwoordig te zullen zijn.

Het was de dag voor dat feest, toen Cecil zijn moeder aansprak over 't onderwerp, dat hem het naast aan het hart lag. Het oogenblik was niet zeer gunstig: mevrouw Portman had juist ontdekt, dat zij er in haar nieuwe japon van amethysten zijde ongeloofelijk geel uitzag.

„Je hoeft niet meer te praten, Cecil,” riep ze, knorrig neerzinkend in de sofa-kussens in haar boudoir. „Je zult dat

meisje nooit trouwen met mijn toestemming, en je zult nog wel zooveel gezond verstand hebben, dat je begrijpt, dat liefde in een hutje niets voor jou is.”

„Ik denk 't toch te probeeren, als u niet naar rede wilt luisteren. Er klonk verontwaardiging in Cecil's prettige stem — hij was ongeveer aan het einde van zijn argumenten, en de ergernis om de valsche positie, waarin hij zich gedrongen zag, bracht een donkere frons op zijn voorhoofd.

Mevrouw Portman beantwoordde het dreigement met een ijsig lachje.

„Juffrouw.... eh.... West zal wel een heel zuinig persoontje zijn,” merkte ze op, „maar al ben je nog zoo zuinig, huishouden zonder geld gaat nooit. En ik zou niet weten, hoe je je eigen brood moest verdienen.”

Cecil keerde zich boos om. „Ik ook niet!” zei hij. „Maar iets zal ik beginnen — al moest ik met een draaiorgel gaan loopen,” en hij verliet het vertrek, om naar zijn kamer te gaan en eindeloos sigaretten te verrooken op een probleem, dat hem bijna te machtig was. De middag was ongeveer om, toen hij eindelijk tot een besluit kwam.

„Ik doe 't!” riep hij uit. „En ik geloof waarachtig, dat ik 't ermee winnen zal.”

Den volgenden morgen kwam het mevrouw Portman gelegen, heel vriendelijk te zijn, want de partij lag haar zwaar op de maag, en ze kon er niet aan denken, hoe 't gaan moest, als haar zoon er niet bij was.

„Je komt toch vanmiddag, jongen?” zei ze, toen Cecil zich met den eetlust der jeugd op het ontbijt wierp. „De hertogin komt, en....”

„O, ik zal wel zorgen, dat ik in de buurt ben,” antwoordde Cecil luchtig. Mevrouw Portman bezat niet veel opmerkingsgave, anders had ze wel onraad gelezen in den glimlach, die met de woorden samenging.

Veilig gehuld in het amethysten satijn, het gelige haar overvloedig gekruld, was mevrouw Portman juist haar grijs-met-gouden salon binnengeruischt, toen de galmen van een draaiorgel haar oor bereikten. Met een uitroepje van ergernis liep ze

naar het raam en keek naar buiten. Toen viel haar mond open; en ze gaf een kreet van afschuw, want daar, met geestdrift den slinger hanterend van een bepaald armoedig draaiorgel, stond haar zoon!

„Cecil!” Het was 't eenige, wat ze kon zeggen, en ze zei het met grooten nadruk.

„De eenige manier, die ik bedenken kon, om mijn eigen brood te verdienen,” riep Cecil vanuit de goot. „Wat zal ik spelen voor uw gasten? Ik geloof, dat die doos oud ijzer „Na den laatsten tango” kan uitbrengen, en „Tot wederziens, heer dokter.” Ik hoop, dat ze een beetje royaal zijn. Ik krijg maar zelden zoo'n prachtige gelegenheid.”

„Breng dadelijk dat ding weg!” De stem van mevrouw Portman verhief zich tot een schreeuw van angst. „'t Is bij vieren, ze kunnen ieder oogenblik komen. O Cecil, hoe durf je....”

Maar Cecil glimlachte genoeglijk en bleef met onverflauwd ijsver doordraaien.

„'t Spijt me, dat ik u hinder,” zei hij, „maar ik doe 't heusch niet voor m'n plezier. Ik moet op de een of andere manier geld verdienen, behalve natuurlijk als u toegeeft. Ik begrijp wel, dat 't niet aardig staat, als de zoon des huizes voor 't raam van 't salon met een draaiorgel optreedt....”

„Cecil! Wees dan toch redelijk....” Mevrouw Portman keek in doodsangst naar de klok. „Ik wil niet....”

„De hertogin zal 't wel leuk vinden, denkt u niet?” grinnikte Cecil. „Ze heeft nogal zin voor humor....”

Mevrouw Portman schrok opnieuw. Ze zag met volle helderheid in, hoe ze voor dwaas zou staan tegenover haar gasten, als haar zoon in zijn waanzinnige onderneming volhield.

„Ik geloof, dat ik een paar auto's zie,” zei Cecil vrolijk. „Ja, twee, en er komt net een rijtuig met twee paarden den hoek om.”

Mevrouw Portman stond zich de handen te wringen. De hertogin was koppig trouw aan haar équipage en paarden, en 't was de gedachte aan de scherpe tong van de hertogin, die haar tegenstand brak.

„Cecil,” kreunde ze, „houd in 's hemelsnaam op met dat lawaai en kom binnen. Als je met alle geweld dat meisje wilt trouwen, zal 't maar moeten gebeuren.”

Cecil brak het lied van den Gardeluitenant in 't midden af. „En zult u Valerie ontvangen? Kan ze op de partij komen? Ik zal haar direct gaan halen.”

„O, zooals je wilt, gauw!” Mevrouw Portman rekte haar hals het raam uit, zag een paar auto's die het huis naderden. Daarachter kwam een rijtuig met tweespan. „Kom in 's hemelsnaam binnen, Cecil, en laat Jenkins dat afschuwelijke ding ergens wegstoppen!”

Maar Cecil had al een passerende taxi aangeroepen, en was op weg naar Valerie, die gekleed en wel zat te wachten op het resultaat van zijn kunstgreep.

* * *

Mevrouw Portman moest later toegeven, dat ze een groot deel van het succes van haar partij aan Valerie te danken had. In haar japon van roode zijde was zij het middelpunt van aantrekkingskracht. Het nieuws van Cecil's verloving gaf een aangenaam onderwerp van gesprek, en zelfs de hertogin bezweek voor Valerie's kinderlijke hoffelijkheid en innemende manieren.

„Je moet eens een kopje thee bij me komen drinken, kindlief,” zei ze bij 't afscheid. „Mevrouw Portman zal je brengen, is 't niet mevrouw?” vroeg ze, met een innemend lachje voor die dame.

„Met heel veel genoeg,” zei mevrouw Portman.

En Valerie en Cecil, 'n blik wisselend achter haar satijnen rug, wisten, dat de slag gewonnen was. Want als een hertogin het zegel van haar goedkeuring zette op hun verloving, viel er natuurlijk niet meer over te praten!

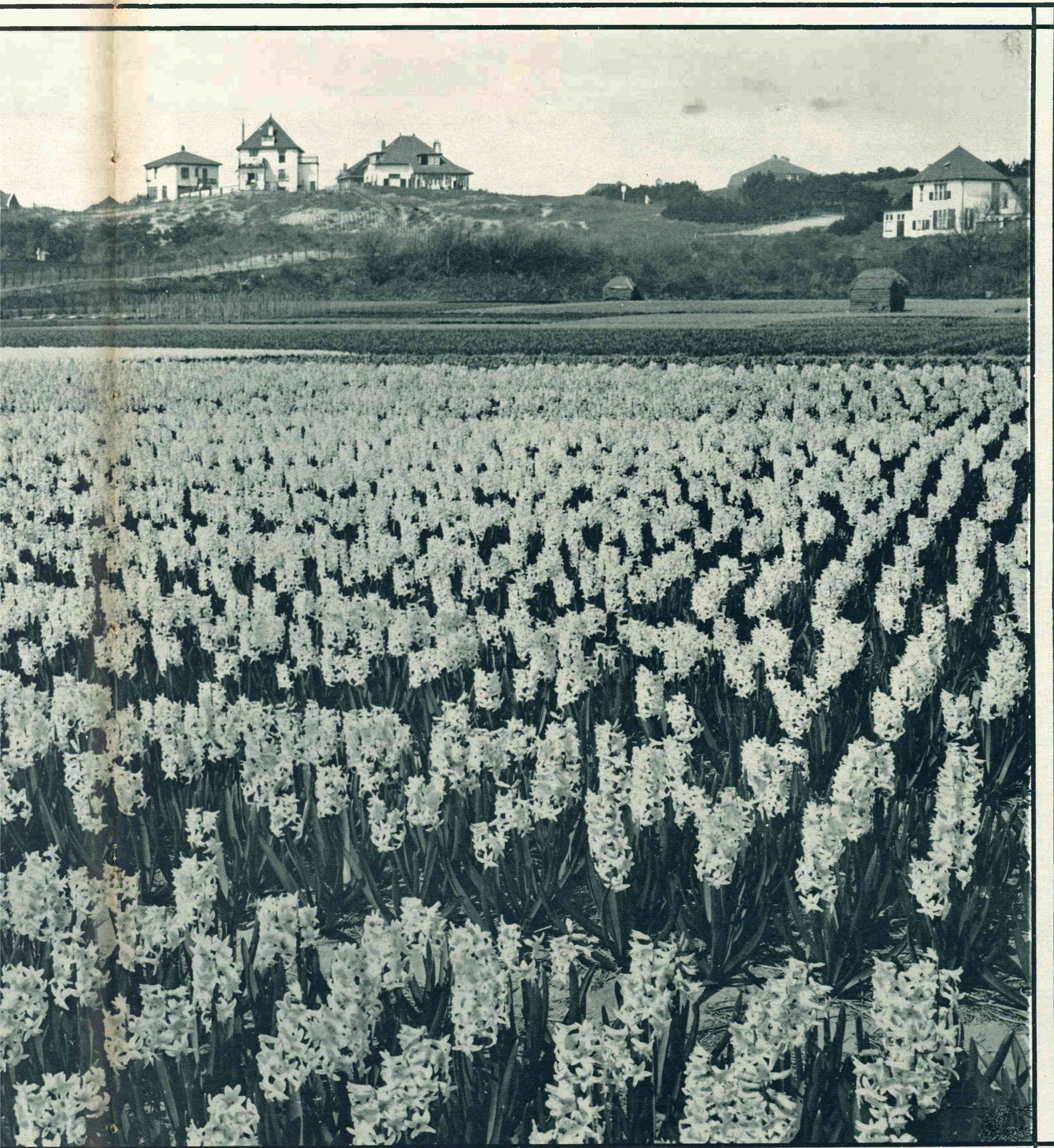

Het huisje in den zonneshijn

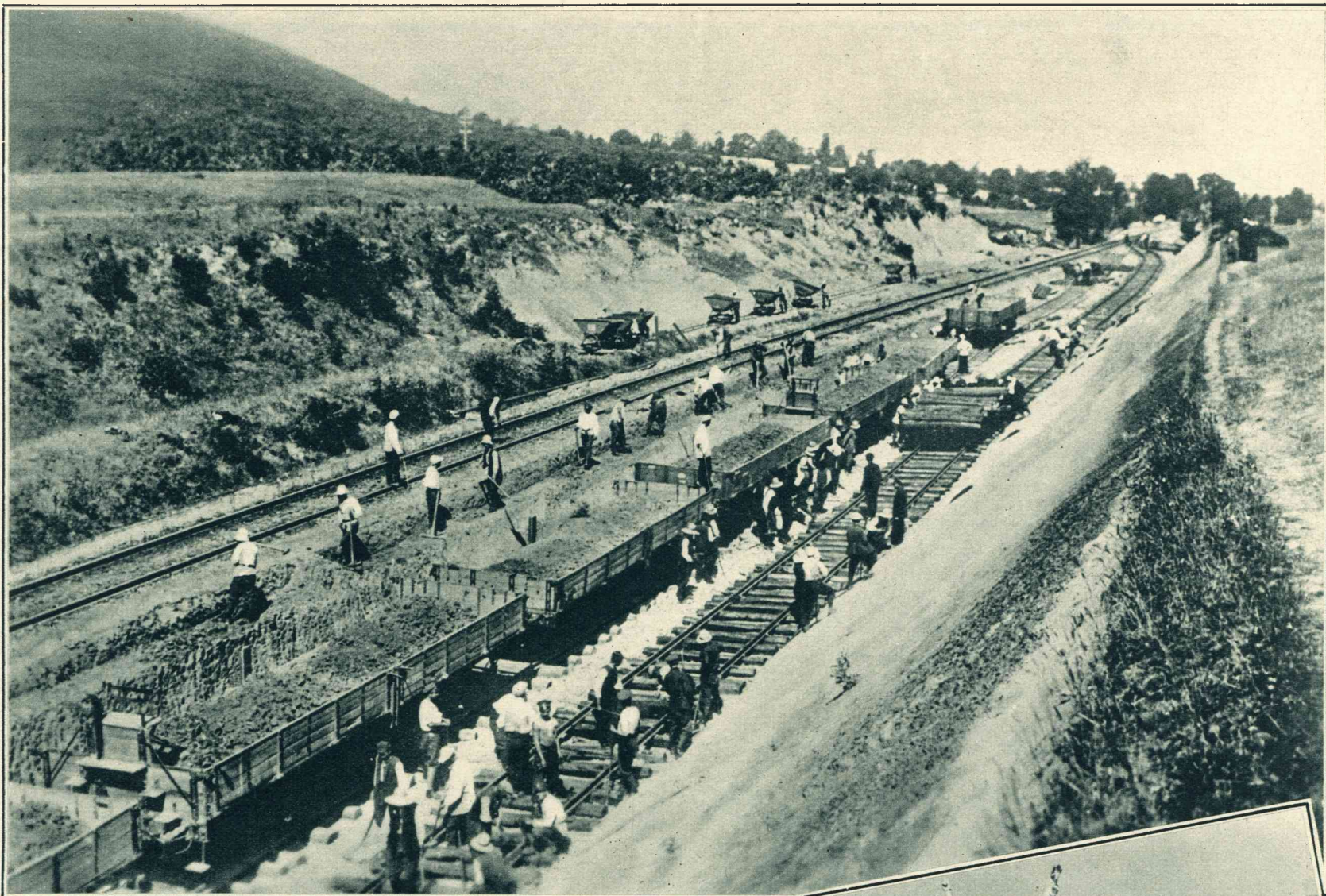

EEN GEURIG EN FLEUR

AAN DEN HOLLANDSCHEN DUIN

FLEURIG BLOEMTAPIJT
DEN HOLLANDSCHEN DUINRAND

In Bulgarije bestaat de zgn. „Arbeidsplicht“ voor alle burgers. Als hij een bepaalden leeftijd heeft bereikt moet iedere Bulgaar acht maanden voor den Staat hebben gewerkt. Door dit systeem heeft men reeds vele straten, spoorwegen, enz. doen gereedmaken. Een foto van den gemeenschappelijke arbeid der burgers bij een spoorweg-aanleg in het hartje van den Balkan.

CURIOSA

Het kan blijkbaar altijd nog gekker. Thans is er een paar te Los Angeles, dat een record wil behalen door vier dagen en vier nachten boven op een platform te blijven dansen. Het tweetal door den „start“.

Een foto uit Shanghai of Peking? U vergist u. Het is een reclame-optocht door de straten van Berlijn.

Te Berlijn werd een tentoonstelling gehouden van Afrikaansch snijwerk. Deze fraaie tabakspijp van een negeropperhoofd behoorde ook tot de inzendingen.

De tijd voor het kampeeren breekt meer aan. In Engeland is men er reeds mede begonnen en menige kampleider is genoodzaakt deze en dergelijke moeilijkheden tot een goede oplossing te brengen.

Op het platteland in Engeland bestaat nog het oude gebruik om buskruit, dat op een aambeeld is gelegd, door middel van een gloeiende staaf te ontsteken. Men lette op de gelaatsuitdrukkingen van verschillende gasten op deze bruiloft die te Battle in Sussex werd gevierd.

Oude en nieuwe romantiek. Een oude transportboot en een modern vliegtuig ontmoeten elkander op de Mississippi in de Ver. Staten.

VROUWENLEVEN

De cache-peigne van onze moderne hoeden

Er is één ding, dat al onze moderne hoedjes, van hoe groote verscheidenheid ze overigens ook zijn, met elkaar gemeen hebben. Ze zijn alle meer of minder schuin van vorm, wat nog geaccentueerd wordt door de manier waarop ze gedragen worden, en bij de allermeeeste hoedjes speelt de cache-peigne 'n zeer groote rol, vormt ze meestal zoowat de eenige garnering.

Om te beginnen: weet ge, dat we een hoed van verleden jaar gemakkelijk in zoo'n hyper-modern hoedje kunnen omtoveren? We maken eenvoudig aan de linkerszijde den rand los van den bol en naaien die, in 'n boog omhoog gaande, weer vast op den bol, waarvan dan 'n gedeelte onder den rand uitkomt. En als we dit gedeelte dan bedekken met de een of andere garnering, dan is ons hoedje klaar.

Er worden in onze modewinkels kleine bloemen-guirlandes verkocht, die men slechts heeft op te naaien. Men kan er ook 'n zijden lint voor in lussen leggen, ofwel er 'n soort ruche van maken, zooals op het elegante hoedje van onze afbeelding, een model van fijn stroo, ontworpen door Jeanne Chamfrault.

Er zijn nog veel meer mogelijkheden. Men kan, van dunne zijde, blad-vormige figuren naaien en die over elkaar heen leggen; men kan 'n strik maken van lint in twee kleuren, men kan ook eenvoudig de een of andere speld als garnering nemen.

In elk geval verschaft de nieuwe mode ons de gelegenheid om, met 'n kleine manipulatie, van oud nieuw te maken. PAULA DEROSE.

Modern hoedje van fijn stroo met cache-peigne van zijden lint, in ingerimpelde stukjes over elkaar heen gelegd.

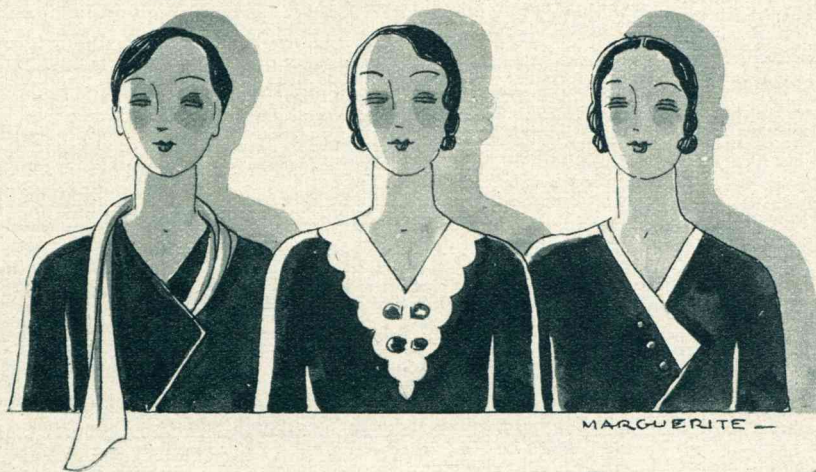

Over kragen en kraagjes

Van alle onderdeelen die onze japonnetjessieren is het kraagje, het vest, de halsgarneering, of hoe men de vroolijke noot in de buurt van 't gezicht noemen wil, verreweg het belangrijkste. Een goed gekozen, flatteus kraagje kan de oudste japon een frisch en fleurig aanzien geven, terwijl een kraag die niet bij 'n japon of bij 't type der draagster past, het aardigste geheel totaal kan bederven.

Niet alleen de vorm, doch ook de kleur speelt bij het kiezen van een kraagje een groote rol.

Voor de één is iets wits tegen het gezicht bijzonder flatteus, vaak bijna noodzakelijk. Een ander krijgt door een wit kraagje

daarentegen een gore ge-laaitskleur en zal beter doen een room- of ivoor-kleurtje te kiezen of wel een of andere warme tint, die met de tint der japon harmonieert.

Op het oogenblik zijn vooral gehaakte en gebreide kraagjes zeer in trek. Deze staan op een

wollen japonnetje niet alleen alleraardigst maar ze zijn heel makkelijk zelf te maken,

Helaas staan deze wollen halsgarneeringen lang niet iedereen even goed. Vooral vrouwen en meisjes die er niet zoo bijster florissant uitzien, doen beter wanneer zij aan den hals iets zijdeachtigs nemen, daar deze typen door een grof wollen kraagje gauw iets „armoedigs” over zich krijgen.

De kraagsoorten zijn dit jaar zeldzaam gevarieerd. Er is voor elk wat wijs. Niemand zal dan ook „Vrouwe Mode” de schuld van een onflatteus kraagje kunnen geven.

Wij doen hierbij een tiental ideeën aan de hand en hopen daarmede lezeressen, die een aardige kraag-oplossing zoeken, van dienst te zijn.

MARGUÉRITE.

Binnen Dertig-tienig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 27

Maar — Ah Ling maakte een wuivende beweging met zijn fijne, welverzorgde hand — „laat ik meneer Barnett niet ophouden met deze weinig belangrijke bijkomstigheden. U, meneer Redmayne, zult in de eerste plaats nieuwsgierig zijn te vernemen, wat mij in de eerste plaats hierheen heeft gevoerd. Ik koesterde twijfel ten opzichte van u, hoewel ik niet kan zeggen dat het mij voldoening geeft, dat de feiten de gegrondheid van mijn twijfel bewezen hebben. Ik zag een advertentie, waarin Sir Anthony Hayden een tuinman vroeg en in de overweging, dat Sir Anthony's landgoed hier vlakbij is, ging ik erheen om naar de betrekking te solliciteeren en had het voorrecht direct te worden aangenomen. Dit had, zooals u weet, een maand geleden plaats.”

„Juist,” zei Bobby toonloos. Hij keek terloops naar Gabriël Barnett, die zich niet bewogen en nog steeds geen woord gezegd had. Roerloos zat hij in zijn stoel en staarde al maar met doffe oogen recht voor zich uit. Toen, iets levendiger, vervolgde Bobby Redmayne:

„Ik lag met een griep-aanval in bed en daar u geen enkele maal bij mij bent geweest en ik u niet wist te bereiken, kon ik u niet daarvan op de hoogte brengen.”

„Zoo! In ieder geval wachtte ik een maand en u kwam niet opdagen. Toen dacht ik, dat ik, hoe ondeskundig ik op dat gebied ook was, maar zelf het karwei ter hand moest zien te nemen. Ik ging gisteravond naar Trend Hall en was in de gelegenheid een zeker tafelgesprek bij te wonen, waaruit ik vernam, dat meneer Nathaniël Barnett bereid was duizend pond te geven voor het voorwerp in kwestie” — hij maakte een handbeweging naar de beelden op tafel — „dat zich in het bezit bevond van meneer Shutter. Met andere woorden — want ik was op de hoogte gekomen van de usances van de heeren hier — het drong tot me door, dat meneer Barnett voor geen enkel middel zou terugschrikken om het begeerde beeld in handen te krijgen. Maar wat mijzelf betreft, stond de zaak precies zoo! Later op den avond was ik getuige van een aandoenlijk wederzien van een broer en een zuster, die elkaar jaren uit het oog hadden verloren; gelukkig voor mij, meneer Redmayne, opende u het venster, zoodat ik uw gesprek woordelijk kon volgen. Ik mag daar wel aan toevoegen, dat het in hooge mate leerzaam was.”

„Dat zal wel,” viel Bobby grinnig uit.

„Het werd mij toen duidelijk — iets wat ik al eerder had moeten begrijpen — dat ik een overeenkomst had aangegaan met een onbetrouwbaar en eerloos individu. Maar wat ik niet begreep, was dat hij een poging zou doen om zijn afspraak met meneer Barnett te kunnen houden.”

„Of dat het zijn bedoeling was, later zijn belofte aan u te kunnen houden, Ah Ling!” bracht Bobby snel in het midden.

De ander maakte weer de wuivende handbeweging, die karakteristiek voor hem was.

„Dát, meneer Redmayne, is zóó onwaarschijnlijk, dat we daar maar verder geen woord aan zullen verspillen! Het eenige, waar we op het oogenblik iets aan hebben, zijn feiten. Laat ik dus liever voortgaan en u mededeelen, dat ik eveneens getuige was van uw tweede bezoek aan Trend Hall en de noodlottige gevolgen daarvan.”

In een natuurlijke opwelling leunde Bobby naar voren en direct ging het automatisch pistool weer omhoog.

„U.... bent.... erbij.... geweest?” hijgde hij. „U.... hebt gezien.... wat.... gebeurde?”

„Ja, ik heb het gezien. Alles. Maar we zullen dat op het oogenblik laten rusten. Toen ik dus tot de conclusie was gekomen, dat ik dien nacht — dien van gisteren op vandaag — geen verdere poging behoefde te doen, ging ik naar mijn woning terug. Ik sliep rustig, in het besef dat als u niets overkwam — en mijn veelbewogen leven in alle wereldstreken en tusschen de meest verschillende soorten menschen heeft me geleerd, dat het geluk meestal hen blindelings volgt, die 't het minst verdienen — ik mij vóór vanavond nergens druk over behoefde te maken. Het stond bij mij vast, meneer Redmayne, dat u, als het u ook maar eenigszins mogelijk was, vanavond hier zou verschijnen om” — er kwam 'n vleugje sarcasme in Ah Ling's effen stem — „de bestelde goederen bij meneer Barnett af te leveren en het overeengekomen bedrag te incasseeren. Maar het was van het allergrootste belang, dat ik mij vroegtijdig hier in huis zou bevinden, en daar de politie mij toen nog niet zocht, onderzocht ik bij mijn reis naar Londen en terug niet het minste bezwaar. Ik was in gezelschap van een vriend — ditmaal een vriend, dien ik vertrouwen kon, meneer Redmayne! Intusschen, het was een groote verrassing voor mij de politie reeds hier te vinden. Ofschoon ik niets wensch af te dingen op de welbekende intelligentie van dit nuttige maatschappelijke instituut, geloof ik toch, dat hun spoedig ingrijpen in dit geval minder een gevolg was van hun eigen scherpzinnigheid dan van het tekort daaraan bij meneer Barnett. Want ofschoon het genoemden heer zeker niet ontbreekt aan geniepige sluwheid, als het om kleine gemeenheden gaat, voldoende hersens voor misdadigheid in grooten stijl bezit hij heel zeker niet!”

„Verdraaid-nog-aan-toe,” kreunde Bobby, „dàar had ik geen moment aan gedacht.”

„Het is moeilijk om overal aan te denken, meneer Redmayne, zelfs in uw beroep. Maar om op de zaak terug te komen. Meneer Nathaniël Barnett was het slachtoffer geworden van zijn gebrekkige intelligentie, dus ik wist dat ik het verdere met zijn broer moest afhandelen. Welnu, ik heb met hem afgehandeld” — Ah Ling maakte weer het wuifgebaar, nu in de richting

van den zwijgenden man in den armstoel — „en daarna had ik niets anders meer te doen dan op uw komst te wachten, meneer Redmayne. En mijn theorie dat het geluk met hen is, die 't het minst verdienen, is ook thans weer juist gebleken. U bent hier. U hebt het voorwerp, dat ik wensch te bezitten, meegebracht en de tweehonderd pond liggen voor u klaar. Toch ben ik bang, dat u niet in staat zult zijn te profiteeren van dit overigens niet onaardige bedrag.”

Wéér leunde Bobby naar voren, het koude zweet parelde in dikke druppels op zijn voorhoofd. En wéér ging het automatisch pistool omhoog.

„Wat bent u van plan?” vroeg hij, maar zijn stem klonk nauwelijks luider dan gefluister.

„Wat ik van plan ben? Wel, ik vrees dat ik u 'n beetje hardhandig zal moeten aanpakken. Ik zal een dame, wier naam ik niet noemen zal, meneer Redmayne, bevrijden van iets, dat gedurende haar heele verdere leven een sta-in-den-weg, een ramp zelfs voor haar zou zijn. En ik zal u ook de beweegredenen uiteenzetten voor mijn handelwijze, die u wellicht eenigszins zonderling lijkt. Kijkt u eens, in de maand, die ik bij Sir Anthony Hayden heb doorgebracht, ben ik behandeld als een héér door een héér. Ik heb leeren beseffen, wat het beteekent, in dienst te zijn bij een Engelsch aristocraat van den ouden stempel — een ras, dat helaas uitsterft! Ik heb — want ik heb 'n paar scherpe ooren, meneer Redmayne — gehoord dat Sir Anthony de dame, over wie ik het zooveen had, groote sympathie toedraagt, en ik ben voldoende menschenkenner om te weten, welke mogelijkheden zich openen, nu die dame weduwe is geworden. Die scherpe ooren, waarvan ik u vertelde, hebben óók opgevangen, dat die dame een — om het zacht uit te drukken — niet zeer aangenaam leven heeft gehad bij haar overleden echtgenoot, en uit een gesprek, dat ik toevalligerwijze vannacht woordelijk kon volgen, heb ik een indruk gekregen van wat de aanleiding tot haar ongelukkige keuze kan zijn geweest. Ik heb het besluit genomen om, voor zoover het in mijn vermogen ligt, te voorkomen, dat de bedoelde dame in de toekomst door zorgen en moeilijkheden wordt gekweld. Van die zorgen en moeilijkheden bent u voor een groot deel de oorzaak geweest, meneer Redmayne, zooals mij in den afgelopen nacht duidelijk is geworden. Als u gearresteerd wordt, zult u terecht staan, niet wegens diefstal met braak, maar wegens moord. We behoeven ons niet te verdiepen in de vraag of u schuldig zult worden bevonden of niet; als uw schuld mocht worden aangenomen, wordt u natuurlijk opgehangen en de schande daarvan beteekent de ruïne van het leven van de dame over wie we het hebben. Vrijgesproken zou u overigens alleen kunnen worden, indien een ander dan u de moordenaar blijkt te zijn. Maar zooals ik zeg, we behoeven ons daarin niet te verdiepen, want geen van deze beide theoretische mogelijkheden zal ooit werkelijkheid worden.”

„Wat bent u dan in vredesnaam van plan?” herhaalde Bobby hijgend en zijn doodsbalek gezicht vertrok van angst en wanhoop. „Ik zweer u op mijn woord van eer, dat ik van plan was de overeenkomst met u na te komen, Ah Ling. Ik zweer....”

„Houd u alstublieft op!” De fijne hand ging in protest omhoog. „U moet toch zelf inzien, dat het niet minder dan een wonder is, dat u op het oogenblik hier zit en niet in de cel? U moet toch begrijpen, dat de politie overal naar u uitkijkt, dat uw signalement wijd en zijd verspreid, dat uw arrestatie alleen maar een kwestie van tijd is? Ik wensch dat te vermijden; ik wensch, dat als de politie komt om u in hechtenis te nemen, u.... welnu, laten we zeggen.... onschendbaar zult zijn, niet meer in staat om iemand ter wereld nog last of onaangenaamheden te berokkenen. Ik veronderstel, dat mijn bedoeling u duidelijk is?”

„U wilt mij vermoorden!” schreeuwde Bobby schor.

„Neen, niet vermoorden. Dooden is het juiste woord,” was het rustige, haast vriendelijke antwoord.

„Dat komt op hetzelfde neer. En wat bereikt u er mee? Ziet u niet in, dat mijn zuster gearresteerd zal worden als schuldig aan den moord, wanneer ik er niet ben om de verdenking van haar af te nemen? Ziet u niet in....”

„Pardon, meneer Redmayne, verkeert u in de meening, dat uw zuster den dood van haar man op haar geweten heeft?”

„Maar goede hemel! Als u er toch bij bent geweest.... als u gezien hebt....”

„Hoe kan ik iets gezien hebben, terwijl het licht uit was?” viel Ah Ling hem in de rede. „Hoe kan ik iets gezien hebben, dat zich in een donkere kamer afspeelde?”

„Maar....”

In zijn ontzetting was Bobby half overeind gekomen.

„Ga zitten!” beval Ah Ling, met een stem koud en hard als staal. En Bobby gehoorzaamde. „En wees nu zoo goed dit te lezen,” vervolgde hij op denzelfden, onmedoogend-bevelenden toon.

En de Chinees haalde een velletje papier te voorschijn, dicht beschreven in het keurige handschrift van een ontwikkeld man.

Bobby las aandachtig wat op het papier stond en een uitdrukking van grenzeloze verbazing trok over zijn krijtwit, vertrokken gezicht.

„Hemel!” schreeuwde hij toen en in dezelfde seconde dat hij overeind veerde, klonk een kort, dof-krakend geluid.... dat iets had van een verwijderd schurend ploffen. En het geluid kwam, omdat Ah Ling's vinger in deze seconde op den trekker van zijn pistool had gedrukt.

Gabriël Barnett had een dergelijk geluid al eens eerder gehoord en toen

Lente-bloesem.

„Het ziet er uit of we precies drie minuten te laat zijn geweest,” merkte de detective zuur op, „en terwijl wij hier naar binnen klommen, heeft Ling kans gezien zich uit de voeten te maken. Een goed idee,” voegde hij er sarcastisch bij, „om met z'n allen op dit venster af te vliegen! Drie minuten en een auto, die buiten het hek stond te wachten, geven een mooien voorsprong.”

„Hoe kom je daarbij?” vroeg Renfrew, snel het hoofd opheffend.

„Dat zult u zien als u tot het einde hebt gelezen. En zijn mededeeling verklaart ook, waarom we hem niet hebben zien binnengaan; want anders waren we Redmayne vóór geweest en hadden hem gered. Verdorie! Denkt u dat het allemaal waar is, inspecteur?” vervolgde hij na een pauze, zijn superieur met een gespannen blik aankijkend.

„Dat moet wel; welk motief kan hij gehad hebben om dit te schrijven, wanneer het *niet* waar is?”

Op dat oogenblik werd de deur opengerukt en een agent kwam haastig de kamer in.

„Lord Santley is ernstig gewond, inspecteur,” wendde hij zich gejaagd tot Renfrew. Sir Anthony keek op, het gezicht aschgrauw, en hijgde:

„Ernstig gewond? Hoe komt het? En waar is hij? Vertel alsjeblieft alles. Hij is toch niet dood?”

„Neen, Sir Anthony, alleen bewusteloos van pijn en door het bloedverlies. Hij schijnt geprobeerd te hebben den Chinees tegen te houden, toen deze door de voordeur vluchtte, en toen moet Ling op zijn elektrische zaklantaarn geschoten hebben, want die is heelemaal verbrijzeld en zijn hand is gewond.”

„Ernstig?” vroeg Renfrew.

„Ja, inspecteur. Half weggeschoten, denk ik. Baines heeft een afsnoerverband aangelegd; hij ligt nu op den divan in den salon. Het wachten is nu op den dokter. Levensgevaar is er niet, nu het bloeden is gestelt; hij is alleen bewusteloos.”

„De dokter moet éerst hier komen,” besliste Renfrew. „Die verwenschte Chinees is zeker ongehinderd weggekomen?”

„We hoorden een auto zich in beweging zetten op den weg naar Londen, inspecteur, maar hij moet aangehouden worden als hij door het cordon heen wil.”

„Dank je. Wacht buiten den dokter op en breng hem direct hierheen.”

„Uitstekend, inspecteur.”

Een oogenblik later lag Renfrew op zijn knieën naast Hayden en keek bezorgd naar de in-elkaar-gezakte gestalte op den grond.

„Zou u het niet nog eens met wat brandewijn probeeren, Sir Anthony?” stelde hij voor.

Zonder antwoord te geven perste Hayden nog wat van het opwekkende vocht in Bobby's mond.

En terwijl dit alles geschiedde, zat Gabriël Barnett ineengedoken en zwijgend in zijn stoel, al maar het hoofd zachtjes heen en weer bewegend.

De inspecteur wierp even een blik op hem en haalde toen de schouders op.

„Geen wonder,” mompelde hij en het kostte hem moeite er niet bij te voegen: „Zijn verdiende loon!”

Plotseling sloeg Bobby Redmayne de oogen op en de inspecteur bukte zich haastig over hem.

„De dokter zal direct hier zijn, Redmayne,” zei hij, „en dan zullen we je naar het ziekenhuis brengen. Kun je spreken, kerel?”

Bobby opende de lippen, maar er kwam geen woord; wel een golf bloed, die Sir Anthony wegveegde met zijn zakdoek.

„Ik ben bang, dat het afloopt, inspecteur,” zei hij. En toen, aarzeland: „Het is tenslotte misschien maar het beste...”

Bobby keek hem in spanning aan; weer openden zich zijn lippen en Hayden kon een paar gemompelde woorden opvangen:

„Het... beste... met Vangy. Zeg haar...”

Sir Anthony bukte dieper.

„Natuurlijk, beste jongen, natuurlijk wil ik dat. Wat moet ik haar zeggen?”

„Het is waar...” hijgde de zwaar-gewonde.

„Wat is waar, jongen?” drong Hayden aan.

„Bedoelt u dat het waar is, wat Ah Ling geschreven heeft?” vroeg nu Renfrew, die op een gelukkige gedachte was gekomen en haastig het papier van de tafel had gegrepen.

„Ja,” klonk het nauwelijks hoorbaar. En toen viel Bobby's hoofd achterover en een krampachtige rilling voer door zijn lichaam. Toen bleef hij angstig-onbeweeglijk liggen.

„Afgeloopt,” fluisterde Sir Anthony diep-geschokt en op hetzelfde oogenblik werd het zware motorgeronk hoorbaar van een grooten auto, die de helling voor Barnes beklom.

„Leest u dit ondertusschen eens, Sir Anthony,” zei Renfrew, terwijl hij Hayden het blad papier overhandigde. „Dan zal u alles duidelijk worden. Ik ga den dokter even ontvangen.”

Terwijl de inspecteur zich naar buiten haastte, nam Sir Anthony een kussen uit een stoel, die dicht bij hem stond en legde het onder Bobby Redmayne's hoofd. Toen stond hij op en wijdde zijn aandacht aan den inhoud van het papier. Terwijl hij las, kwam er een uitdrukking van onuitsprekelijke verlichting en ontspanning op zijn vermoeid, krijtwit gezicht. Want wat zijn oogen zagen, was het volgende:

„Ik, Ah Ling, heb den heer Shutter doodgestoken. Toen ik tot de overtuiging kwam, dat de man, dien ik had vertrouwd, mij in den steek had gelaten en bedroog, besloot ik het werk, dat ik hem had opgedragen,

hetzelfde zien gebeuren, dat nu volgde — het was het geluid geweest van een schot uit een wapen, waarop een Maxim-geluiddemper was aangebracht. En hetgeen volgde: een gesmoorde kreet van den man op wien het wapen gericht was, een lichaam, dat voorover wankelde en met een doffen smak op den grond ineenzeeg.

En Gabriël Barnett, die dit voor zijn wezenloos-starende oogen zag gebeuren, verroerde zich niet; het eenige geluid, dat over zijn lippen kwam, was een schrille, kakelende lach. Daarop zonk zijn lichaam slap in den stoel achterover en zijn hoofd viel naar voren op zijn borst, zoodat het hem ontging, hoe Ah Ling de slotscène van de tragedie speelde: de lichten uitdraaien, zoodat de kamer in duisternis gedompeld was, vervolgens 't raam openrukken en met heesche stem schreeuwen: „Help! Help! Moord!” en eindelijk onhoorbaar uit de kamer glippen en verder de gang door naar de voordeur.

Toen Gabriël Barnett de oogen weer opende, zag hij een gestalte in uniform over zich heen gebogen en proefde hij den scherpsten smaak van brandewijn in zijn mond. Er waren nog meer menschen in de kamer dan de man, die zich met hem bezighield: Sir Anthony Hayden was een daarvan; hij zat op den grond en liet het een of ander op zijn knieën steunen. Een ander leunde over de tafel en scheen verdiept in de lectuur van een blad papier, dat vóór hem lag. Een vierde, ook in uniform, stond aan de telefoon. Alleen de matbleeke, tengere man, die zoo lang bij de tafel had gezeten, ontbrak en met hem waren de twee groene afgodsbeelden verdwenen.

„Hoe lang duurt het eer dokter Kent hier kan zijn? Kunt u hem niet laten halen?” vroeg Sir Anthony, schor van zenuwachtigheid. „Die arme jongen leeft nog, maar hij sterft onder mijn handen, als er niet gauw hulp komt.”

„De telefoondraden zijn doorgesneden,” deelde de agent, die aan het toestel stond, mede.

„Zie dan, dat je Dawson te pakken krijgt. Stuur hem op den motor naar dokter Kent en laat hij ook voor een ziekenauto zorgen,” mengde Renfrew zich snel in het gesprek. „Den Chinees zullen we aan de mannen van het cordon moeten overlaten.”

De agent spoedde zich naar buiten en de inspecteur boog zich opnieuw over de ineengedoken gestalte van Gabriël Barnett.

„Kunt u mij vertellen wat er gebeurd is, meneer Barnett?” vroeg hij.

Maar Gabriël Barnett schudde alleen maar heel langzaam het hoofd; er kwam geen woord over zijn lippen.

„Een ernstige geestelijke schok, vrees ik,” zei de inspecteur voor zich heen en op een wenk van den detective, die over de tafel leunde, voegde hij zich bij dezen. Daarop las ook hij het papier, dat Greenwood met zooveel aandacht bestudeerd had.

zelf uit te voeren. Ik ging Trend Hall binnen door het raam van de provisiekamer, dat ik open vond, en ik kwam in de groote hall op het oogenblik, dat de heer Shutter het licht uitdraaide en de bibliotheek inliep om iets te drinken. Tevoren was ik getuige geweest van een gesprek tusschen Redmayne en mevrouw Shutter en daarna van een onderhoud tusschen deze laatste en haar echtgenoot. Aannemende, dat de heer Shutter weer naar bed zou gaan en overtuigd, dat Redmayne er niet aan zou denken terug te komen, verschool ik mij achter een scherm dicht bij de deur van de bibliotheek.

Mijn vermoeden bleek onjuist, want Redmayne kwam wel terug en bijgelicht door zijn elektrische zaklantaarn en met behulp van zijn sleutels, maakte hij zich meester van het kunstvoorwerp, waarom het mij te doen was. Juist, toen hij klaar was, verscheen mevrouw Shutter in de deur en draaide het licht op; op hetzelfde oogenblik kwam haar man uit de bibliotheek met een revolver in de hand. Ik hoorde hem roepen: „jij verduivelde schooier!” en zag hem zijn hand opheffen. Op dat moment ging het licht weer uit. Ik wist, dat op een tafel dicht bij 't raam een dolk lag; dat had ik gezien, toen ik buiten had staan luisteren. Ik had me daar reeds meester van gemaakt en op dat oogenblik stak ik. De heer Shutter wankelde voorover in 't midden van de kamer en viel. Maar ik was alweer op weg naar de deur, die toegang geeft tot de dienst ruimten en die wijd openstond. Ik verliet het huis weer door het venster van de provisiekamer.

Als ge dit leest, zal ik reeds op weg zijn naar een veilige schuilplaats en wanneer ik eenmaal weer tusschen mijn land- en rasgenooten terugben, zult u mij nooit vinden. Ik ga in den auto, die op mij wacht tusschen Barnes en het logement „De Kroon”. Het is de wagen van den antiquiteitenhandelaar, die mij vanmiddag naar het landgoed van de heeren Barnett heeft gebracht. Terwijl de butler mijn begeleider bij den heer Barnett aandiende, sloop ik het huis binnen en verborg mij daar tot ik het moment gekomen achtte me te vertoonen. Ik vertel u dit alles, omdat ik het billijk vind, dat gij — achtenswaardige leden van een korps, waarvoor ik niets dan bewondering en respect koester — de juiste toedracht zult kennen en omdat van de beide anderen, die met de bijzonderheden op de hoogte waren, de één dood is en de ander hopeloos gekrenkt in zijn geestvermogens. Verder heb ik niets mede te deelen: de rest zal u bij uw komst op Barnes voldoende duidelijk worden. Ah Ling.”

Juist toen Anthony Hayden klaar was met lezen, ging de deur open en dokter Kent kwam haastig binnen.

„Ik vrees, dat het te laat is, dokter,” zei Hayden verslagen. „Het komt me voor, dat het voorbij is.”

Zonder antwoord te geven, knielde de dokter naast het bewegingloze lichaam en Anthony Hayden keek, geleund tegen de tafel, met oogen vol droefenis naar hem. Was er ten slotte, boven en buiten iedere verwachting, nog eenige hoop, vroeg hij zich verbaasd af, toen minuut na minuut verstreek en de dokter steeds nog maar niet overeind kwam. Als Redmayne dood was, zou dokter Kent dat ongetwijfeld direct hebben geconstateerd en onmiddellijk weer zijn opgestaan. Maar hij bléef maar in zijn geknielde houding en opeens zei hij, snel en bevelend sprekend:

„Brandewijn, vlug!”

Greenwood reikte den arts het gevraagde.

Was dat een beweging? Een licht knippen van de oogleden? Hayden, die het nauwelijks durfde hopen, had geen oog af van de beide gestalten op den grond. Zelfs Greenwood toonde een voor zijn doen ongewone belangstelling.

Ja, het was een beweging, daar was geen twijfel aan. En dokter Kent keek op en zei:

„Hij leeft nog. De kogel is tusschen het hart en de linkerlong doorgeslagen en heeft deze laatste geraakt. Een paar millimeter verschil en hij zou onmiddellijk dood zijn geweest. Nu is er een kans, dat hij er bovenop komt.”

En daarna wijdde hij zijn zorgen weer aan den nauwelijks-ademenden patiënt op den grond. Met een gevoel van opluchting, dat te groot was voor woorden, besefte Anthony Hayden, dat zijn aanwezigheid hier niet meer dringend noodig was en hij spoedde zich naar den salon, gevolgd door den inspecteur. Daar gekomen boog Sir Anthony zich over Simon Santley, wiens oogen thans weer open waren. Er was echter een uitdrukking van onduidelijke pijn in.

„Hoe is 't er mee, ouwe jongen?” vroeg hij, kwasi-opgewekt. Maar toen viel zijn oog op de gewonde hand, en met een wee gevoel deed hij een stap achteruit.

„Met... mij... is het... goed,” antwoordde Simon zwakjes. „Maar die arme Redmayne — ze zeiden, dat hij... dat hij dood is.”

Hayden dwong zich tot zelfbeheersching. „Nee, jongenlief, hij is niet dood,” zei hij vlug. „Levensgevaarlijk gewond, maar Kent zegt, er is een kansje.” En alleen hij begreep de intense verlichting, die bij deze woorden uit Simon's van pijn verdoofde oogen sprak. „De dokter komt direct bij jou,” ging hij voort. „Maar hoe zit het, probeerde je hem tegen te houden?”

„Ja,” viel Renfrew den ander gretig bij, „bent u in staat ons te vertellen, wat er gebeurd is? Ik dacht, dat ik u op een nogal veilig plaatsje had neergezet, Lord Santley.”

„Wat u maar veilig noemt!” sputterde Simon met een jammerlijk falende poging om te glimlachen. „Hij kwam de voordeur uit; ik liep op hem toe en riep hem aan. Geen antwoord natuurlijk en ik knipte mijn lantaarn aan. Hij richtte op het lichtschijnsel — hij moet een geweldig knap schutter zijn. En het resultaat ziet u.”

Buiten klonken de zware voetstappen van de verplegers,

Bejaard Overijsselsch echtpaar

die den nog steeds bewusteloozen Bobby naar den ziekenauto droegen, en Renfrew liep snel naar de deur.

„Ze komen terug voor jou, beste kerel, als ze hem naar het ziekenhuis hebben gebracht,” lichtte Hayden in, terwijl hij Simon wat brandewijn voorhield.

„Dank je,” hijgde de gewonde en hij dronk er dankbaar 'n paar slokken van. Toen kwam dokter Kent binnen en de geneesheer had geruimen tijd werk met het verzorgen van de beschadigde hand.

„Het is nog een geluk bij een ongeluk,” verklaarde dokter Kent met het optimisme van den arts, die aan érgere dingen gewend is, „dat het de twee buitenste vingers zijn, Lord Santley. De middelvinger, de wijsvinger en de duim zijn in orde, dat wil zeggen, die kómen weer heelemaal in orde.”

Het verband was nu bijna klaar en Simon, die tijdens de pijnlijke behandeling het bewustzijn weer verloren had, luisterde thans vermoeid naar de mededeeling van den dokter.

„Zal ik weer... in staat zijn... om te chauffeeren?” vroeg hij met zwakke stem.

De dokter moest hartelijk lachen, ondanks de tragische situatie, waarin hij te land was gekomen, en hij legde vaderlijk de hand op het hoofd van den patiënt. Simon's sportieve onverschrokkenheid trok hem buitengewoon aan.

„Natuurlijk,” verzekerde de geneesheer.

„Dán is het in orde,” zei Simon tevreden en nu kon ook Sir Anthony zijn lachen niet inhouden.

„En wat denkt u van Redmayne, dokter?” vroeg Simon na éen oogenblik van stilte.

„Hij zal in leven blijven, als hij iets heeft om voor te leven; anders haalt hij het er niet bovenop. Als een mensch zoo dicht bij den dood is als hij, is het verlangen om te leven dikwijls de beslissende factor, waar de medische wetenschap geen invloed op kan uitoefenen.”

„Welnu, ik durf te garanderen, dat wij daarvoor wel zullen kunnen zorgen; dacht je ook niet, Simon?” merkte Anthony Hayden op.

„Verwend er je leven onder, Tony,” antwoordde Simon met een vleug van zijn ouden humor.

Toen volgde er een langdurig zwijgen, terwijl de dokter de laatste hand legde aan het verband.

„En nu moet ik met spoed naar het ziekenhuis,” zei dokter Kent, toen hij klaar was. „Ze zullen probeeren den kogel te verwijderen en daar wil ik bij zijn. Gelukkig, dat de patiënt een sterke, jonge kerel is. Tusschen haakjes, hij wordt toch niet verdacht van den moord?”

„O neen,” haastte Hayden zich te antwoorden. „Alleen van diefstal; in verband met de verdwijning van die Chineesche beelden.” (Slot volgt)

Voorjaarsschoonmaak op Walcheren

LENTE IN ZWITSERLAND

FRUTIGEN
(BERNER OBERLAND)

830 M. boven Zee
300 bedden

Sneltreinstation aan
de internationale lijn
Bern — Lötschberg —
Simplon.
Lente - Zomer - Herfst

Even slank als toen zij 20 was.

Nog „fit” en actief op 55-jarigen leeftijd.

„Gedurende de afgelopen drie jaar heb ik iederen morgen de kleine dosis Kruschen Salts ingenomen. Ik kan het gewoon niet meer missen in huis. Ik leed altijd aan hardlijvigheid en aambeien, maar nu heb ik er helemaal geen last meer van. Ik ben 55 jaar en net zoo slank als toen ik 20 was. Ik moet hard werken, omdat ik mijn huisgezin en een invaliden vader moet verzorgen en ik zeg altijd maar, dat het Kruschen is dat mij zoo flink houdt.
M. S.”

Nadat u een paar weken iederen morgen uw dagelijksche dosis Kruschen hebt genomen, zult u krijgen, wat over de heele wereld bekend is als „het Kruschen gevoel”. De drang naar bedrijvigheid zal uw heele wezen vervullen — u

zult er niet meer tevreden mee zijn in de oude leunstoel te zitten, nadat uw dagelijksche bezigheden zijn afgelopen. U voelt de geest der jeugd in u — dat vreugdevolle gevoel — u wilt lange wandelingen maken, aan sport doen en uw werk zal geen last meer zijn — integendeel, het wordt een genoegen.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

En al zou U nog zoo'n haast hebben, voor een kleine inwrijving met Crème Mouson is altijd nog tijd.

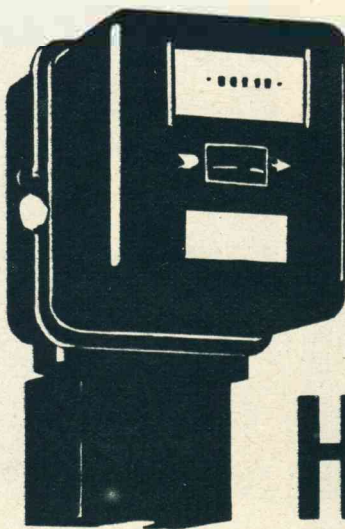
Of wilt U door één verzuimde minuut een leelijke, roode en gesprongen huid krijgen?

U hebt niets anders te doen als Uw gezicht en handen met Crème Mouson in te wrijven.

De balsemende vetheid en de aetherische oliebestanddeelen trekken in het huidweefsel, vervangen en vullen het natuurlijke vetgehalte aan en beschermen daardoor de teint tegen den nadeeligen invloed van het weer.

**CRÈME
MOUSON**

Als nacht- en reinigingsmiddel COLD CREAM MOUSON

HIER
ziet U aan of een lamp
goedkoop is!

Die paar dubbeltjes, die U in den winkel misschien minder betaalt, bent U denzelfden dag alweer vergeten. Maar Uw meter vergeet ze niet. Hij vraagt ze tienvoudig terug! Week in week uit.

Betaalt liever een paar dubbeltjes meer voor een **w e r k e l i j k** goedkope **s t r o o m b e s p a r e n d e** lamp. Koopt Philips lampen.

**PHILIPS
„ARGENTA”**

„100 Watt is pas wat”

Schoonheidsleer

Gave, zachte, fraaie handen bij dagelijksch werk zijn alleen mogelijk, wanneer U zich tot gewoonte maakt Uw handen van tijd tot tijd met een weinig Purol in te wrijven.

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

WILT U MAGERDER WORDEN?

Dit is zonder dieet in korten tijd door mijn eenvoudig middel mogelijk. - Schrijf aan Mevrouw MOTO HAADINEGOERO, G. R. 8 Torenstraat 8, Den Haag

Dit is Likdoornpijn door merg en been

Dit kleine kereltje, dat er zoo lustig op los timmert, is het likdoornduiveltje.

Het gaat alleen op de vlucht voor Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy, de prachtige, nieuwe vinding van Prof. Dr. Polland, den bekenden huidarts en hoogleeraar aan de univ. te Graz.

De pijn stopt onmiddellijk. Met een zucht van welbehagen zult U weer Uw schoenen dragen.

Geen dag pijn meer. De likdoorn is na 2 dagen wit geworden en laat zich dan gemakkelijk verwijderen. U voelt hem niet meer.

Garantie: Koop een doosje en probeer het. Als U niet geheel tevreden bent, ontvangt U Uw geld zonder meer terug. Dat is onze garantie. Zij is eenig op de wereld.

Een doosje voor veelvuldig gebruik kost slechts 45 cts. in elke goede Drogisterij of Apotheek of tegen inzending van 45 cts. postzegels direct aan ons.

Gratis: In elk doosje een gratis Voetbad van Prof. Dr. Polland tegen transpireerende en brandende voeten, voor een serieuze proef.

Loop geen dag langer met pijn. Bevrijd U van Uw kwelgeest.

Trannosan Company - Rotterdam

Fabriek en Kantoren: Filialen in: Parijs - Brussel - Berlijn - Londen
Verlaatzstr. 52-56 Zürich - Innsbruck - Athene - Batavia
12b

P&C

geeft cachet!

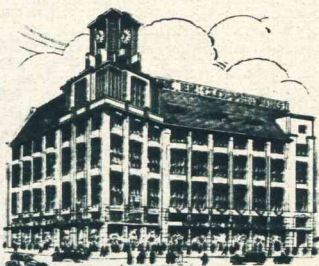
Het is een bewijs van
goeden smaak bij
ons te koop.

Draagt ons Colbert Costuum
„FLORENCE”

zeer elegant voor jongelui

Met 1- of 2-rij vest

Met zeer wijde broek

Ons nieuwe magazijn in Den Haag

PEEK & CLOPPENBURG

DAT MAAKT 'N VERSCHIL

„EVERLASTING”

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeeling der Everlast Fabrieken, Heeze, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkbuch. Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkbuch, met afbeeldingen in de originele kleuren.

Ook in ongebleekt is „Everlasting” veel mooier van tint, veel zachter en blijft het veel soepeler dan elke andere ongebleekte breikatoen. En wat de gekleurde „Everlasting” betreft, er is geen modetint of U kunt ze in „Everlasting” krijgen. Er zijn dan ook niet minder dan 41 kleuren in „Everlasting” - ook meerkleurige tinten (ombré-kleuren), en met kunstzijden draad. Laat Uw winkelier U uitsluitend „Everlasting” leveren, herkenbaar aan 't etiket.

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

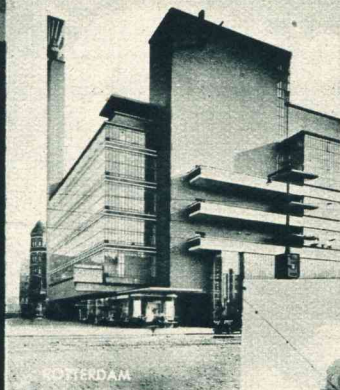
Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

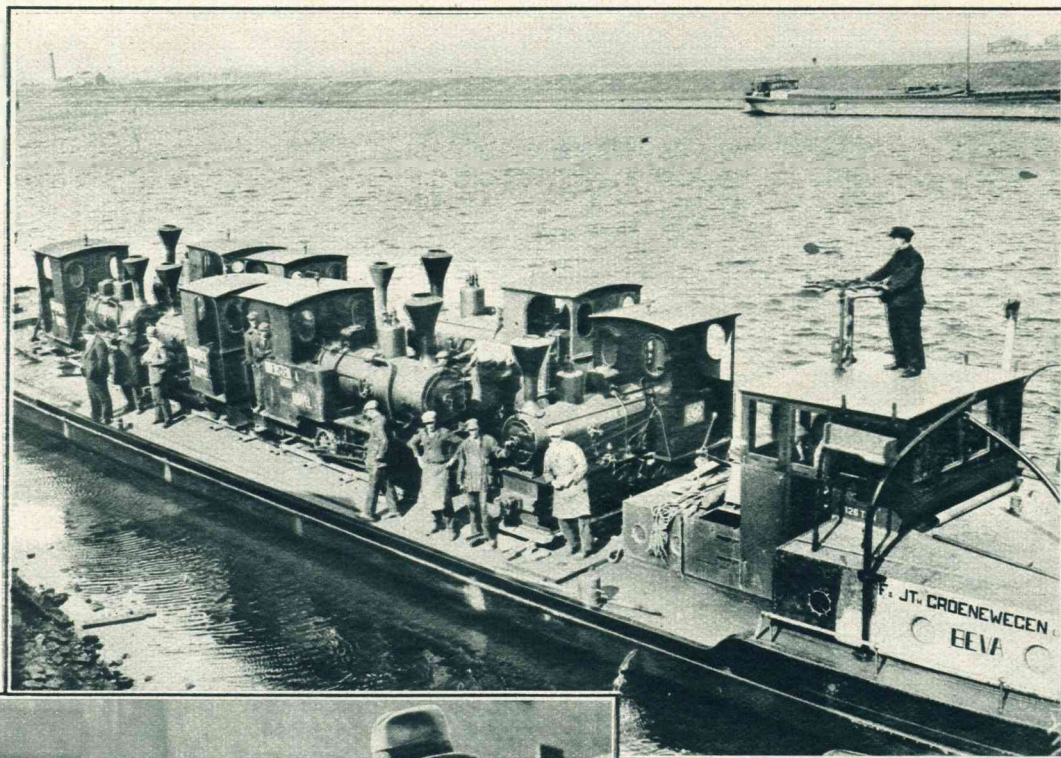

Door alle eeuwen heen heeft de mensheid gesnakt naar een middel ter opwekking en verfrissching. Reeds de oude Egyptenaren kenden als zoodanig de orgineele pepermunt. Ook de tegenwoordige mannen der wetenschap maken veelvuldig gebruik van dit edele natuurproduct. De belangrijkste toepassing echter vindt men in het algemeene gebruik der orgineele

KING
PEPERMUNT

ONDER CONTRÔLE VAN DR. V. HAMEL ROOS & HARMENS TE AMSTERDAM.

BINNEN DE GRENZEN

De burgemeester van Schoonhoven, Mr. F. L. J. E. Rambonnet, die in gelijke functie benoemd is te Velsen, neemt voor het Raadhuis afscheid van de wethouders en de leden van den Raad.

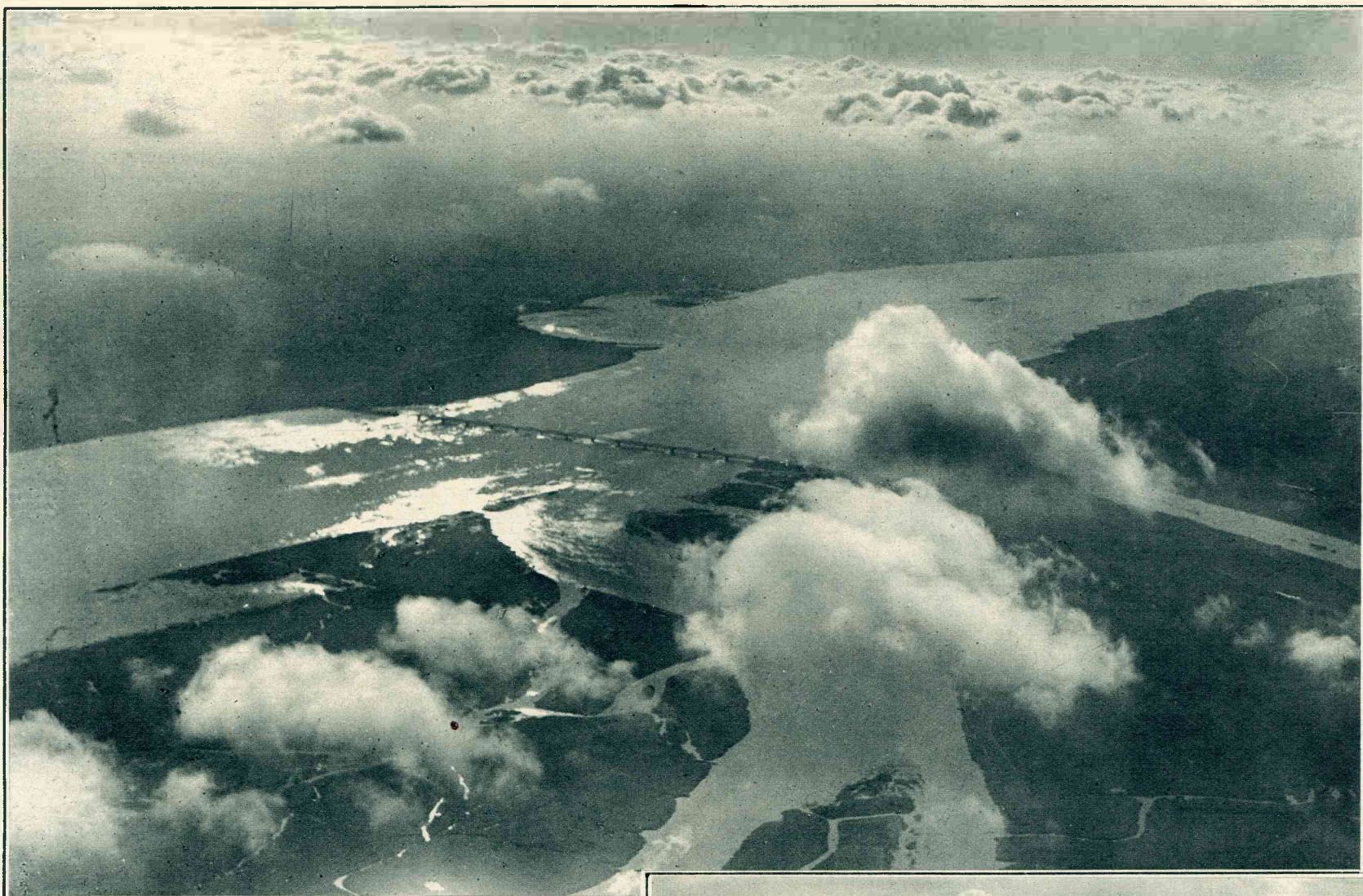

Voor werkverschaffing in de Neder-Betuwe. Een aantal locomotieven werd vanuit Amsterdam per boot naar Kesteren gezonden om er mee te helpen aan de ophooging van den Rijnclijk aldaar

Dr. Hugo Eckener, de bekende Zeppelinbestuurder, bracht een bezoek aan Amsterdam en ontkwam natuurlijk niet aan het „Emma-bloempje“, dat dien dag juist werd verkocht.

De opening van de bloemententoonstelling en het Florapark te Noordwijk geschiedde door Z. Exc. minister Ruys de Beerenbrouck in tegenwoordigheid van vele autoriteiten. 'n Geslaagde opname tijdens den rondgang over de terreinen.

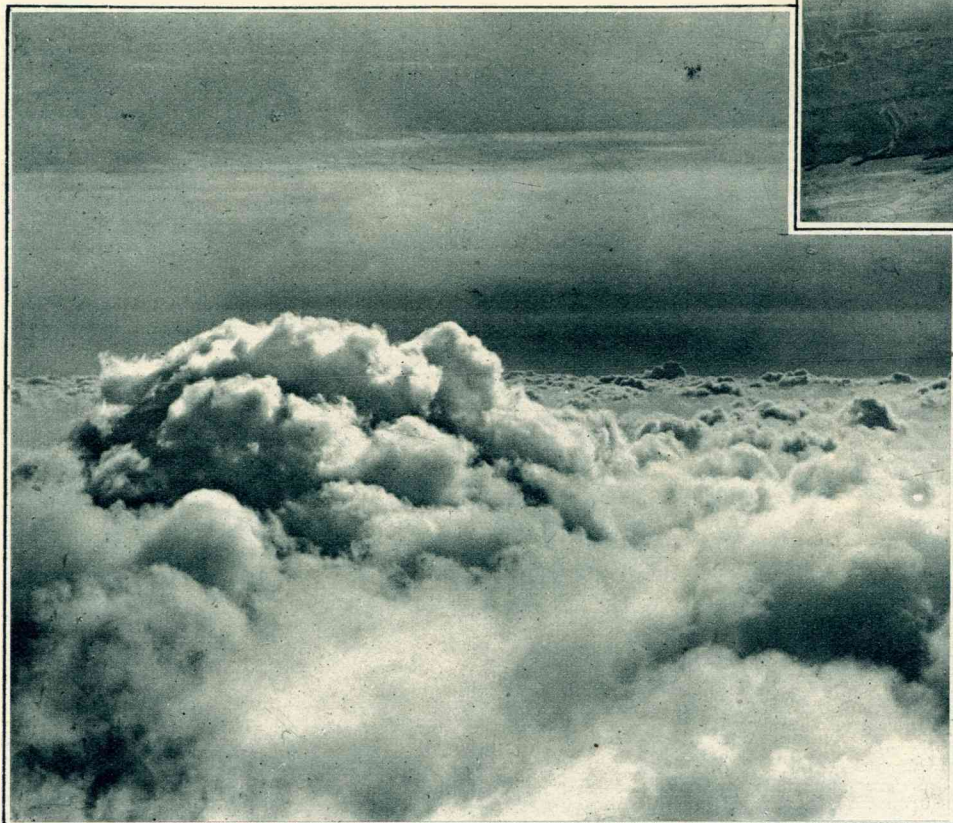

Schapewolken boven den Biesbosch en de enorme Moerdijk-spoorbrug.

BOVEN DE WOLKEN

Hoe de werpelende wolkenmassa er uit ziet, wanneer we er recht op in vliegen.

Een wolkenmassa van boven gezien.

De plastische wolkenformaties van Zuidelijker hemels zien wij in ons land slechts zelden, maar het meest nog juist in deze maanden. Onze regenluchten zien er gewoonlijk van beneden gezien egaal grijs uit, en slechts onweersgevaarten imponeren ons soms door hun fantastische vormen. Zelfs de lichte zomerwolken schijnen veel vlakker en platter tegen den hemel geplakt te liggen dan de bolronde watten plukseis, die Zwitserland of Italië ons laten zien. Maar anders wordt het voor den luchtvaarder, die zich midden tusschen de wolkgevaarten beweegt en ze van alle zijden bezichtigen en bestudeeren kan. Eenige bijzonder mooie impressies legde de K.L.M.-fotograaf voor ons vast, en ze leken ons merkwaardig genoeg om er onze lezers op te vergasten.

Middaguur in de Noordstraat te Terneuzen.

Het binnenhaventje te Tholen bij tegenlicht.

UIT ZEEUWSCHE STEDEN

Een aardig stadshoekje
te Vlissingen.

Een gezellig
praatje te
Brouwershaven

Langs de kade te Zierikzee.

Gezicht op het Schotsche Huis
en den Raadhuistoren te Veere.

Aan de kade te Goes.

HALT! VOOR BEHANGSEL: ROTHMEYER

H. H. HUISEIGENAREN en BOUWERS speciale prijzen. Behang vanaf 8 cts.

BOTERSLOOT 121

TELEFOON 56301

LOEB'S 50 GULDEN SERIES

VOOR ÉÉN GULDEN PER WEEK

A
1 Mantelcostuum
1 Blouse - 1 Hoed
1 paar schoenen
1 paar kousen
1 shawl - 1 parapluie
50 gld.

B
1 Zomermantel
1 Japon (stof of zijde)
1 Hoed
1 paar schoenen
1 paar kousen
50 gld.

C
1 Heerencostuum
1 Heerenhoed
1 paar schoenen
1 Overhemd m. b.
2 dossen - 2 p. sokken
50 gld.

D
1 Heerencostuum
(blauw of zwart)
1 Heerenhoed
1 paar lakmolières
50 gld.

E
1 Kamer zeil met vilt-
papier gratis gelegd
1 prima wollen of
bouclé karpel
2 bijbeh. kleedjes
50 gld.

Wat U thans met 1 gld.
per week kunt doen is
ENORM.

U kunt:
zich geheel kleden, of
Uw huiskamerstoelen
vernieuwen, of
Uw kamer met zeil en
karpel beleggen, of
Uw linnenkast aanvullen
enz. enz.

Elke serie kost f 50.-
U kunt de samenstelling
der series naar verkie-
zing wijzigen, mits het
bedrag niet boven f 50.-
stijgt.

BETALING:
voor 1 Serie f 1 p. week
" 2 Series f 2 p. week
" 3 Series f 3 p. week
De betaling kan ook
maandelijks geschieden
Tot f 250.- geen voor-
uitbetaling.

**Spreek met Loeb
en 't komt in orde!**
Zie de series in onze
etalages.

Geopend tot 8 uur
Zaterdags tot 10 uur

LOEB
OPPERT 63 - R'DAM
TELEF. 53578

F
2 ramen Vitrage
2 stel prima over-
gordijnen, de benoo-
digde houten en ko-
digde houten en ko-
peren roeden alles
compleet geplaatst
50 gld.

G
2 Huiskamerfauteuils
4 Huiskamerstoelen
met veerende uit-
neemb. zittingen ge-
stoffeerd met prima
moquette
50 gld.

H
6 Camisoles
6 Directoires
6 Onderjurken
2 Pyama's
6 paar Kousen
50 gld.

I
6 Lakens
12 sloopen
12 Badhanddoeken
12 Theedoeken
3 Ontbijtlakens
3 Tafellakens
6 Servetten
50 gld.

J
6 Borstrokken
6 Pantalons
6 Flanelen
6 paar Sokken
3 Overhemden
50 gld.

„Zij” Crème

werkt zacht en weldadig als een Mei-regen.
Uw huid ontwaakt tot nieuwe schoonheid
onder haar aanraking.
In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het om-
lijsten van platen, etsen en
foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

Adverteeren doet verkoopen!

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING

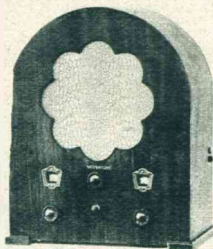
Betaling desgewenscht in
12-maandelijkse termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.
Adm. **G. DE WAARD,**
Van Heusdestr. 13b

Na 28 April 1932:
Mathenesserlaan 398
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23
(Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B
Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77
(Bloemhof)
KREUKNIET, Wolphaertsbocht 181
(Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20.
Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56.
Schiedam

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de
daling
Eng. Pond

f 175.-

Thans

f 145.-

Compleet geplaatst met inge-
bouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703
Betaling vanaf f 10,- p. maand

REVUE

24 Tafereelen
40 Personen
van Meyer Hamel

Silvain Poons
Henriette Davids
Harry Boda
Jo Remy
Piet Köhler
Sophie v. Dyk
Alb. Heinemann
Jeanne Laforce

ARENA
Stationsplein 12

in heel bandje menest?

Jris Delysia Stroganoff
het aristocratisch danspaar
en
Alex Ludowsky
met zijn
16 girls

Dagelijks 215, 830
Zondags 215, 5, 830
25 c. 150 incl. bel.
Plaatsbespreking gratis

Geprolongeerd!

N.V. J. HENIGER JR.

VOOR ELK Z'N KEUS

Kipstraat, hoek Pannekoekstraat
Groene Hilledijk 212, hoek H. Groesinckstraat

SPORT VAN ZONDAG

De Belgen
weer geklopt

Spelmoment uit den wedstrijd Holland—België. Kiekje voor het Hollandsche doel, waar Van Male den bal netwerkt.

Wederom is onze Hollandsche voetbalploeg er in geslaagd den Belgen een nederlaag toe te brengen. In Antwerpen werd het betere spel der oranjemannen in een 4—1 overwinning uitgedrukt; thans waren de cijfers wat meer bescheiden, hetgeen echter niet wegneemt dat de overwinning absoluut verdiend was. Dank zij de zorg en toewijding van degenen, die met de verzorging en keuze van de nationale voetballers zijn belast, is de kwaliteit van ons spel weer op hooger plan gekomen. Bij onze Zuiderburen staan de kansen niet zoo goed. Zondag is weer duidelijk gebleken dat de Roode Duivels heel wat minder zijn dan eenige jaren terug. Dat de Belgen met eenige invallers moesten komen doet hieraan maar weinig af. Die invallers hebben zich goed genoeg geweerd. Neen, de fout schuilt voor een belangrijk deel in het Belgische aanvalsspel. Na het vertrek van Raymond Braine is het langzaam bergafwaarts gegaan. Aanvankelijk scheen het dat men in Vandenbouwhede en Voorhoof behoorlijke vervangers had gevonden, doch de eerste is reeds van het tooneel verdwenen, terwijl het spel van Voorhoof gisteren ook weer danig tegenviel. Het feit trouwens dat onze Zuiderburen een veteraan

De Nederlandsche voetbalploeg, welke Zondag met 2—1 van de Belgen won. Van l. n. r.: Van Nellen, Paauwe, Wels, Mol, Weber, Anderiessen, Lagendaal, Van Male, Van Run, Adam, Van Heel.

als Bastin — hoe verdienstelijk deze zich ook nog weert — moeten opnemen, wijst er wel op dat men zoo'n beetje in de impasse is geraakt.

Een dergelijke periode hebben wij ook gekend; we zijn haar trouwens nog maar nauwelijks ontwaasd. Maar thans is er toch werkelijk wel reden tot optimisme. Ons team bestaat voornamelijk uit jongere krachten, die onder kundige leiding nog eenige jaren meekunnen en den tegenstanders ongetwijfeld nog vele successen zullen afdwingen.

Overigens ging het Zondag heel

wat minder gesmeerd dan een maand geleden in Antwerpen. Als kijkspel was de wedstrijd lang niet zoo interessant. Fraaie goals, zooals Lagendaal ze in Antwerpen scoorde, bleven zoowel van Hollandsche als van Belgische zijde achterwege. Het spel was „harder” dan we dit tusschen Hollanders en Belgen gewoon zijn, de leiding liet te wenschen over en er was een Belgische grensrechter, die zelfs den meest kouden toeschouwer op 't kookpunt moet hebben gebracht. Dit alles bijeen werd oorzaak dat het binnen de lijnen een min of meer rumoerige boel was. Lagendaal, die onder voortdurende bewaking stond en maar weinig kon uitrichten, werd tegen het einde nog het slachtoffer van die speciale belangstelling der tegenstanders. Na een formidabele botsing met Lavigne verdween onze midvoor met een flinke hoofdwonde van het veld.

Het eigenaardige eerste doelpunt van Holland tegen België. Lagendaal heeft den bal in het net gewerkt, waarbij de Belgische verdedigers het zwaar te verantwoorden hebben gehad.

Een ding staat vast. Holland heeft verdiend gewonnen. De wijze waarop de zegepraal tot stand kwam zal wel geen algeheele voldoening hebben geschonken, doch de oranjemannen waren hun tegenstanders in techniek en snelheid de baas. Niet individueel goed spel van 'n enkeling heeft ons de overwinning gebracht, doch uitstekend teamwerk waarbij naar onze meening Anderiessen, van Heel en Adam zich 't meest hebben onderscheiden.

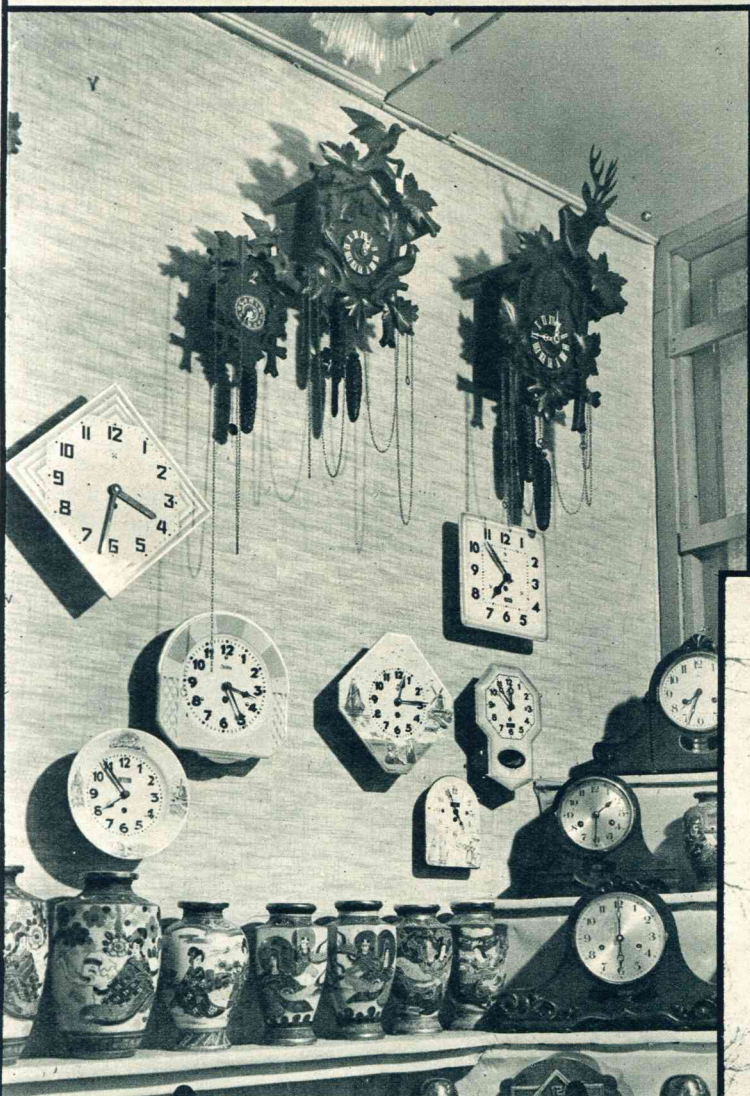
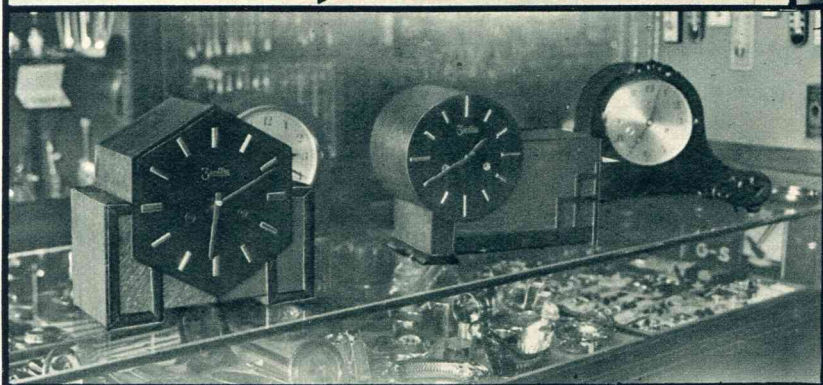
Anderiessen, van wiens spel wij nimmer een bewonderaar waren, brengen wij van deze plaats gaarne een eeresalut. De Ajacied heeft gisteren niet alleen de verwachtingen, doch ook zichzelf ver overtroffen. Zoo spelend staat hij ver boven de critiek, welke in 't algemeen op hem is uitgeoefend.

Wij zijn benieuwd of hij dien vorm zal kunnen behouden.

De Belgische ploeg. Van l. n. r.: Hellemans, Versjép, Voorhoof, Simons, Capelle, o. d. Berghe, Lavigne, Bastin, Dedeken, Grimmonprez, Claessens.

Klokken, klokken, niets dan klokken
tikken je haast van de sokken.

Overall, waar je slechts ziet,
tikken zij hun zelfde lied.

Maar hun slagwerk zeer verschilt;
Hooft, hoe 't koekoetsklokje gilt.

Zegt de wekker, rikketik!
Denk je bij je eigen: st.....!

Daar het sombere
geluid
van de kerkklok
bovenuit.

Of je hier bent, of
waar ergens,
Zooals 't thuis tikt,
tikt het nergens.

**Zeeuwsche
FILM**

